

ζολος Πολύκαρπος, καὶ ὁ μετ' αὐτὸν, ἢ πρὸ αὐτοῦ, κατὰ
τινας, ἅγιος Βουκόλος τιμῶνται ἀφ' ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς ὡς
ζύλοι τῆς Πίσεως. Μετὰ τούτους τοὺς θεῖους ἄνδρας ἢ τῶν
Σμυρναίων Ἐκκλησία ἐτίμηθη ἀπὸ πολλοὺς ἀειμνήζους Μη-
τροπολίτας. Θεόληπτος, Νικηφόρος, Γρηγόριος ὁ Κονταρῆς,
Ἀνανίας, Νεόφυτος, καὶ ἄλλοι ἦσαν Ἀρχιεπίσκοποι τῆς Σμύρ-
νης περίφημοι διὰ τὴν φιλομάθειαν καὶ ἀρετὴν των. Νεόφυτος
ὁ αἰοίδιμος Πατριάρχης ἦτο Σμυρναῖος. Προκόπιος καὶ Γρηγό-
ριος οἱ μετὰ κλέους Πατριαρχεύσαντες μετέβησαν εἰς τὸν θρό-
νον τὸν Οἰκουμενικὸν ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Σμύρνης. Ὅσον δὲ
διὰ τοὺς σοφοὺς τῆς Σμύρνης βλαστὺς ἱκανὰ εἶναι τὰ ὀνόμα-
τα τῶν παλαιῶν τῆς Ἰκεσίων καὶ Ἰασόνων καὶ Ἑρμογενῶν
καὶ Ἰατροδώρων, καὶ Ἀντιφάνων, καὶ Στεφάνων καὶ Βιάνων,
καὶ Κοϊντων (α) καὶ Διομένους τοῦ διδασκάλου τοῦ Ἀναξάρ-
χου, καὶ τοῦ ῥήτορος Δημητρίου (β), καὶ τῶν μεταγενεσέ-
ρων τῆς Σοφιστῶν, τοὺς ὁποίους μνημονεύει ὁ Φιλόστρατος, ἱκα-
νοῦσι, λέγω, ταῦτα νὰ μαρτυρήσωσιν ὅτι ἡ Σμύρνα ἐξάβη
Μουσείου τῆς Ἰωνίας.

§. κβ. Ἀλλ' ἡ λαμπροτέρα δόξα τῆς σοφίας τῆς Σμύρ-
νης εἶναι ὁ θεῖος Ὅμηρος, τοῦ ὁποίου καυχᾶται, ὅτι εἶναι
πατρίς. Περὶ τούτου ἄς μὲ συγχωρηθῇ νὰ ἀναφέρω συντό-
μως τὰς κυριωτάτας μαρτυρίας, ὁποίας καμμία ἄλλη πόλις
ἀπὸ τὰς ὅσαι ἀντιποιοῦνται τὸν Ὅμηρον, δὲν ἐμπορεῖ νὰ
παραστήσῃ.

Α'.) Αὐτὸς ὁ Ὅμηρος εἰς ἓν ἀπὸ τὰ φερόμενα ἐπιγράμ-
ματά του (γ) παραπονούμενος διὰ τὴν ἀφιλοξενίαν τῶν

(α) Ο' Σμυρναῖος Ποιητῆς τῶν 14: βιβλίων τῶν παραλειπομένων τοῦ
Ὁμήρου δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν πῶς ὠνομάζετο· τὸ λατινικὸν ὄνομα Κοϊν-
τος φαίνεται ὅτι ἦτο τοῦ κτήτορος τοῦ βιβλίου ἐπιγεγραμμένον κατὰ τὴν
σύνθησιν εἰς τὸ προμετώπιον. Εὔρε δὲ τὸ ποίημα Βησσαρίων ὁ Τραπεζούντιος
εἰς τὴν πόλιν τῆς Καλαβρίας. Διὰ τοῦτο ὠνομάζεται ὁ Ποιητῆς καὶ Καλα-
βρὸς, καὶ Κοϊντος Σμυρναῖος. Βλέπ. Chandler. Tom. I. pag. 161.

(β) Διογένης. Λαέρ. βιβ. Ε'. κεφ. 5, καὶ Θ'. κεφ. 10.

(γ) Τα' ἐπιγράμματα τοῦ Ὁμήρου, ὡς καὶ τοὺς ὕμνους του, τὰ κατέκρι-
ναν ὡς νόθα πολλοὶ Κριτικοί. Ἀλλ' ὁ Θουκυδίδης μᾶς ἐπικυρόνει τὸν εἰς Ἀ-
πόλλωνα ὕμνον του. Καὶ ὁ Πλάτων (φαίδρ. σελ. 209) τὸ εἰς Μίδαν ἐπίγραμ-
μα (βλέπ. φαβρικ. Βιβλιοθ. Ἑλλην. Τόμ. Α'. βιβ. Α. κεφ. 34, καὶ Ἰωσ.

(Γ. 104)

„Δαμόχαρι κλυτόμητι, δικασπόλε, σοὶ τόδε κῆδος·

„Εσσυμένως πονέων, αὐθις πόλιν ἐξετέλεσσας (α).

§. ια'. Εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας· ὅταν οἱ

Σμυρναῖοι ἦσαν αὐτόνομοι, εἶχαν ἐπώνυμον τοῦ ἐνιαυτοῦ ὄχι Ἄρχοντα, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' Ἱερέα, ὅσους ἐπωνομάζετο Στεφανηφόρος. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο τὸ εἶχε καὶ ἡ Μαγνησία, καὶ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας. Διέμεινε δὲ καὶ εἰς αὐτάς καὶ εἰς τὴν Σμύρνην μέχρι καὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης (β). Οἱ Στεφανηφόροι ἦτο ἱερεὺς ἐνόστιμος Θεοῦ, τὸν ὅποιον παραβάλλει ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Διονύσιος μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἱερέας τοὺς λεγομένους Φλάμινας (Flamines) (γ). Τοιοῦτος Στεφανηφόρος τῆς Ἀθηνᾶς ἐχρημάτισεν ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὴν Μαγνησίαν (δ). Τῆς δὲ Σμύρνης Στεφανηφόρους πολλὰ ὀλίγους γνωρίζομεν, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς ὑπῆρξε καὶ ὁ σοφιστὴς Ἡρακλείδης (ε). Τοῦ Στεφανηφόρου ἡ ἀρχοντία διήρκει ἓνα ἐνιαυτὸν ὡς καὶ τοῦ Ἄρχοντος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἦσαν καὶ τῶν δύο τὰ αὐτὰ ἔργα. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων προσέλαβεν ἡ Σμύρνα, καθὼς καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἀσίας, καὶ ἄλλο ἱερατικὸν ἀξίωμα, τοῦ Ἀσιάρχου, τὸ ὅποιον πρῶτον μὲν ἐσήμαινε τὸν πολιτικὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀσίας, ὕστερον δὲ Ἀσιάρχαι ὠνομάζοντο οἱ ἐπιστάται τῶν κοινῶν μιᾶς τινοσέπαρχίας ἀγώνων, ἑορτῶν, καὶ ἄλλων ἱερῶν τελετῶν. Τοιοῦτοι Ἀσιάρχαι ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν Ἐφεσον κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς βλέπομεν εἰς τὸ ΙΘ κεφάλαιον τῶν Πράξεων. Εἶχε δὲ ἡ Σμύρνα καὶ Ἀρχιερέα ἰδιαίτερον, ὡς φαίνεται εἰς τὰ νομίσματά της. ΕΠΙ. ΤΕΡΤΙΟΥ. ΑΣΙΑΡΧΟΥ. καὶ εἰς ἄλλο.

(α) Ἀνθολογ. Ἐπιγράμ. βιβλ. Δ'. (β) Φιλοστράτ. ἐν βίοις Σοφισ. βιβλ. Β. κεφ. κς. (γ) Διον. Ἀλικ. Ἀρχαιολ. Ῥωμ. Β. 64. (δ) Ἀθήν. Δειπνοσ. ΙΒ. (ε) Φιλόστράτ. ἐνθ. ἀνωτ. „Τὴν Σταφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἤρξεν Ἡρακλείδης“. ὅπου ὁ σημειωτὴς Ὀλεάριος πλανηθεὶς, σταφανηφόρον ἀρχὴν ἐνόμισε τὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ὀπλῶν στρατηγοῦ· ἀλλὰ πρὸς τοῦτον ἰκανῶς ἀπῆντησεν ὁ πολυμαθέστατος Ἐκκέμπερ Eckhel Tom. IV. de Magistrat.

[~~Ταυτοσημειον~~ καὶ ὁ δὲ αὐτὸς ἐν γὰρ μαρτυροῦν
τὴν διὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀντιφάσεων (M. Bäckström) κοιν.
ἰσχυρ. τ. 2, π. 713] καὶ τ. Κλαύδιος Βρούκος
Νουμάριος (Caell. p. 722) ἐν τῇ ἀποκρίσει.
καὶ ἄλλοι (supra Epist. 101) ὁ Μάρκος
(Caell. p. 733).

αἰῶνος συνέστησαν τὸ Νέου Φιλολογικόν των Γυμνάσιον ὃχι μακρὰν τοῦ παλαιοῦ Γυμνασίου τῆς Σμύρνης. Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλωπισμὸς τῶν ἱερῶν Ναῶν, εἶναι μία ἀπὸ τὰς πρώτας φροντίδας τῆς εὐσεβείας τῶν Σμυρναίων. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τουρνεφόρτου ἦσαν εἰς τὴν Σμύρναν δύο μόνον Παρεκκλήσια τῶν Γραικῶν. Τώρα εἶναι ἀξιόλογοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς τρεῖς ναοί, δύο εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς Σμύρνης, ὁ μὲν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ὁ δὲ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, κτισμένοι ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ μετὰ ταῦτα Πατριαρχεύσαντος σοφωτάτου κυρίου Γρηγορίου· καὶ ἄλλος εἰς τὴν ἐπάνω συνοικίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου ἀνεγνηγερμένος πρότινων ἐνῆαυτῶν ἐπὶ τοῦ νῦν εὐκλεῶς Ἀρχιερατεύοντος φιλομούστου κυρίου Ἀνθίμου. Ὑπάρχει δὲ καὶ παλαιὸν Παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο πιθανώτατα τὸ παλαιὸν Μητρώον. Οἱ δὲ Δυτικοὶ ἔχουσι καὶ αὐτοὶ δύο εὐρυχωροτάτας Ἐκκλησίας. Τοιουτοτρόπως ἡ Πρόνοια διετήρησε τὴν Σμύρναν καὶ ἀφ' οὗ ἔπαθε τὰ πάνδεινα. Εἰς τὴν φοβεράν τοῦ γένους δυσυχίαν, ἐν ᾗ ὅλη ἡ Ἀσία ἔχασε καὶ τὰ φρονήματα καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων, ἡ Σμύρνα ἔγεινε τὸ ἄσυλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ἐξ αὐτῆς πάλιν ἀνεδόθη καὶ ἀνεβλάστησεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὸ μόνον γινώρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἡ Σμύρνα μ' ἔλασθης τὰς δυσυχίας, μ' ὅλας τὰς φυσικὰς καὶ πολιτικὰς μεταβολάσθης, σώζει τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας τῆς εὐγενείας, καὶ τιμᾶται ἀπ' ὅλους τοὺς φρονίμους ὡς τροφὸς καὶ τῆς προσεχοῦς τῆς Ἡπείρου, καὶ τῶν παρακειμένων τῆς νήσων, εἰς τὰς ὁποίας μεταδίδει καὶ φῶτα γνώσεως καὶ πόρον ζωῆς διὰ τὴν ἐμπορικωτάτην θέσιν τῆς.

§. κ'. Εἶναι δὲ τὸ σημερινὸν σχῆμα τῆς Σμύρνης σχεδὸν ἑλλειψοειδές, πιεζόμενον ἔνθεν μὲν ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς κόλπον, ἐτέρωθεν δὲ ἀπὸ τὰς πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ Πάγου ἀνωμαλίας. Καὶ πρὸς μὲν τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος γειτονεύουσι μνημεῖα Ἑβραϊκὰ καὶ ἀνωτέρω λόφοι γεωργήσιμοι σολισμένοι μὲ πύργους εὐμόρφους. Μετὰ ταῦτα προελθὼν ὀλίγον εὐρίσκεις ἄλσος παλαιοτάτων ἐλαιῶν. Ἐφεξῆς

ἰστὸν

καὶ θέλουν μνημονεύεσθαι διὰ παντός εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ὡς εὐεργετῶν καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ὁμογενῶντων.

(α) Ο ναὸς τῆς Ἀντιόχειας τῆς 1804, τῆς προσηλίας ἰσχυρῶς. Παναγιώτης καὶ Δημήτριος ἰσχυροὶ. Ταῦτα τοῦ ναοῦ ἀπὸ ὑπερπενταλίου, τὸ τέλειον εἰς τὸ λείψανον τῆς τεχνουργίας. Εἰς δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ ναοῦ διακρινόμενον πλάττει ἐν κεμβρῶναι ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων, εἰς αὐτὴν ὑπάρχει ποσότητα εὐαγγελίου, τὸ ἐκείνην καὶ ἄλλα χειρογράφα καὶ πρὸς ἀποστολὰς, ὡς καὶ ἀποστολὰς. Ἀναγινώσκοντες δὲ ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς.

τοῦ ὁποίου ἐπese καὶ αὐτὸς τοξευθεῖς. Οὕτω διέμεινεν ἡ Σμύρνα ὑπὸ δύο ἀρχαῖς ἔτι 57. Τὴν ἐπολέμησεν ὁ Σουλτάνος Ἀμουράτ ὁ Α'. τὴν ἐπολιόρκησεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βαῖαζήτ διὰ θαλάσσης χρόνους ἑπτὰ· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διώξωσι τοὺς Λατίνους.

§. ις'. Κατὰ δὲ τὸ 1402 ὁ περίφημος Ταμερλάνος (α) πορθῶν τὴν μικρὰν Ἀσίαν, μαθὼν ὅτι ἡ Σμύρνα εἶναι διαμερισμένη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων καὶ τῶν Μωαμεθανῶν ἐπεσράτευσε κατ' αὐτῆς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Διὰ νὰ χαλάσῃ τὸν περίφημον κλεισὸν αὐτῆς λιμένα, ἐπρόσταξεν ἕκαστον στρατιώτην νὰ ρίψῃ εἰς τὸ σῆμιον τοῦ λιμένος ἀπὸ μίαν πέτραν, καὶ ἐχέρσωσε τὸ πλειότερον μέρος τοῦ ναυσάθμου, τὸ ὁποῖον τῶρα ὀνομάζεται Ἀλῆ Πασσᾶ Βερανὲ (Πεδιάς). Μετὰ δεκατέσσαρας ἡμέρας γενόμενος κύριος τῆς πόλεως ἔσφαξε πολλοὺς, ἐπυρπόλησεν οἰκίας, κατηδάφισε παμπόλους οἰκοδομὰς καὶ αὐτὸ τὸ φρούριον τοῦ ἁγίου Πέτρου. Οἱ ἱππεῖς τῆς Ῥόδου ἀπὸ τὸ φρούριον, ὅπου ἦσαν κλεισμένοι, μετέβησαν εἰς τὰ παραπλέοντα πλοῖά των καὶ ἔφυγαν. Ἀπὸ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ὁ Ταμερλάνος ἀποκεφαλίσας χιλίους ἔκτισε, μνημεῖον τῆς νίκης του, πύργον ἀπὸ πέτρας καὶ ἀπὸ τὰ κρανία τῶν νεκρῶν!

§. ιζ'. Ἀναχωρήσας ὁ Ταμερλάνος ἀφῆκε τὴν ἐξουσίαν τῆς Σμύρνης εἰς τὸν πρότερον ἡγεμόνα τῆς Τοῦρκον Κινεῖτ ἢ Τζινεῖτ, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Δούκας, υἱὸν τοῦ Καρασούμπασι ἡγεμόνος τῆς Ἐφέσου, εὐνοούμενον τοῦ Σουλτάνου Βαῖαζήτ. Ὁ Κινεῖτ φρονήσας ὑπὲρ τὴν δύναμίν του ἠθέλησε νὰ γείνῃ βασιλεὺς τῆς Ἀσίας. Ἀλλ' ὁ Σουλτάνος Μωάμεθ ὁ Α' ἐκσρατεύσας κατ' τούτου τὸ 1419, τοῦ ἐπῆρε τὸ Νύμφαιον, τὴν Κύμην, καὶ ἐν φρούριον ἰσχυρὸν κτισμένον εἰς τὴν παλαιὰν Τήμνον ~~ἢ Νέον Κεῖρας~~, τὴν νῦν λεγομένην Μενεμένην, καὶ τέλος καὶ τὴν Σμύρναν αὐτήν. Ὁ Σουλτάνος κατηδάφισεν ὅλα τὰ φρούρια τῆς Σμύρνης, δὲν ἔβλαψεν ὁμῶς τοὺς κατοίκους της· ἐσυγχώρησε δὲ καὶ τὸν Κινεῖτ νὰ ἔχῃ πάλιν τῆς πόλεως τὴν ἡγεμονίαν. Τῷ δὲ 1424 ὁ Σουλτάνος Ἀμουράτ ὁ Β' ἐδίωξε τὸν Κινεῖτ, καὶ ἐδιώρισεν ἄλλον τῆς πόλεως Σατράπην. Ἀπὸ τούτου τὸν Σουλτάνον ἔλαβε, λέ-

(α) Τεμῖρην τούτου ὀνομάζει ὁ Χαλκοκονδύλης. ἴσορ. βιβ. Γ'.

(8) Καὶ εἰς τῶν δύο τούτων κοινωφελεστάτων καλῶν τὴν οἰκοδομὴν προεῖ-
χε τῶν ἄλλων Σμυρναίων κατὰ τὸν ζῆλον ὁ ἀείμνηστος Σαρῆ Παντελῆς
Τριούτων φιλοκάλων καὶ φιλανθρώπων ἀνδρῶν τὰ ὀνόματα μνημονεύοντα·

ἀνεκδοτὸν τοῦ 1748 καὶ πρὸς τὰς ἐπι-
 μέρους Παροχολογίας Σαβασίου Περικλέους
 ἡγουμένου ἐπαινετικῆς εἰς Δ. Καμινάκη προ-
 γρηθῆς, Δ. Βαχαλίου κ. λ. κ. λ. κ. λ. κ. λ.
 τοῦ 1773. Αἱρετοὺς ἐξ ἐκ παλαιῶν
 τοῦ 1792 ὁ συνήγορος τῶν οὐρανίων.
 αὐτῶν τῶν ἀξιόλογων καὶ ἀποκαταστάσεως
 τοῦ Περιεχόμενου παρανομιᾶς
 αὐτῶν τοῦ Χρονικοῦ. Τμήμα. Α. σελ. 103

Σμύρνης ὑπῆρξε μετὰ τῶν Αἰολέων Κυμαίων ὁ Θησεύς (α), ὅς τις καὶ τὴν ὠνόμασε Σμύρναν εἰς μνημόσυνον τῆς γυναι-
κὸς αὐτοῦ Σμύρνης. Ἀλλ' ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος πάλιν εἰς τὰς
Μούσας του λέγει, ὅτι ἡ Σμύρνα ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Κολο-
φωνίους (β). Ἴσως ἐνταῦθα ἐννοεῖ τὴν ἀπὸ τοὺς Κολοφω-
νίους δευτέραν κατοίκισιν τῶν Σμυρναίων εἰς τὴν πόλιν των,
τὴν ὁποίαν ἀναγκασθέντες οὗτοι νὰ παραιτήσωσιν εἰς τοὺς
ἐχθρούς των Αἰολεῖς, κατέφυγον εἰς τὴν Κολοφῶνα, καὶ πάλιν
ὁρμήσαντες τὴν ἐπανελάβον, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς Κο-
λοφωνίους (γ). Ἀλλ' ἡ πιθανωτέρα περὶ ἀρχῆς τῆς Σμύρνης
δόξα φαίνεται ἡ τοῦ Στράβωνος. Ὁ φιλόσοφος οὗτος Γεω-
γράφος λέγει (δ), ὅτι Σμύρνα πρῶτον ὠνομάσθη ἀπὸ μιᾶς
τινος τῶν Ἀμαζόνων μέρος τῆς Ἐφέσου. Ἐπειτα πλῆθος τῶν
Ἐφεσίων ἦλθον καὶ ἐκατοίκησαν τὴν Αἰολικὴν Σμύρναν, διώ-
ξαντες ἀπ' αὐτὴν τοὺς Λέλεγας, παλαιὸν ἔθνος Καρικόν, καὶ
τὴν παρωνόμασαν ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἐφέσου. Φαίνεται λοι-
πὸν ἡ Σμύρνα κυρίως ἀποικία τῶν Ἀθηναίων· ἐπειδὴ καὶ οἱ
Ἐφεσίοι ἦσαν Ἀθηναῖοι (ε), ἀποικοὶ δηλονότι τῶν Ἰώνων
ἐκείνων, οἵτινες ἦλθον εἰς Ἀσίαν ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Ἀν-

Ι. 3) καὶ ὁ Καισαρότης ἀπὸ τοὺς νεωτάτους (Volgarizat. iliad. Omer.
Tom. 1. pag. 39) διίσχυρίζονται, ὅτι εἶναι γέννημα χαιρὸς νεωτέρας τοῦ
Ἡροδότου. Ἀλλ' ὁ Τατιανὸς (Λόγ. πρὸς τοὺς Ἕλληνας), ὁ Εὐστάθιος, ὁ
Σουΐδας, ὁ Βυζάντιος Στέφανος (περὶ Πόλ.) γνωρίζουσι τὸ βιβλίον γνήσιον
τοῦ Ἡροδότου πόνημα.

(α) Ὁ Ἡρόδοτος ἐννοεῖ ἄλλον Θησεῖα τοῦ μεγάλου Θησεῶς νεώτερον,
Θεσσαλὸν, ἔχγονον τοῦ Ἀδμήτου. Ἀλλ' ὁ Πausanias (Ἀχαϊκ.), καὶ ὁ Ἀρι-
στείδης (γ) ἐπίς) καὶ ὁ ἀρχαῖος ἐπιγραμματοποιὸς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρομεν
παρακατιόντες τοὺς δύο στίχους, καὶ ὁ Ῥωμαῖος Ἱστορικὸς Τάκιτος (Annal.
IV.), φαίνονται, ὅτι ἐννοοῦσι τὸν μεγάλον Θησεῖα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι περὶ
τοῦ Ἡρώου τούτου δὲν ἱστορεῖται τοιοῦτον ἔργον ἀπὸ τοὺς σωζομένους Ἕλλη-
νας ἱστοριογράφους. Πλὴν τούτου ἡ εἰς τὴν Ἀσίαν τῶν Αἰολέων καὶ Ἰώνων
ἀποικία ἔγινε πολὺ ὕστερον τοῦ μεγάλου Θησεῶς. Ἀλλ' ἀπ' ἄλλου μέρους
λέγουσιν, ὅτι ἡ Σμύρνα ἦτο μία τῶν Ἀμαζόνων, πρὸς τὰς ὁποίας ἐπολέμη-
σεν ὁ Θησεύς μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ταύτην ἐνυμφεύθη πρὸ τῆς Ἰπ-
πολύτης. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς μυθώδεις χρόνους εἶναι ἀνεξεύρετος ἡ ἀ-
λήθεια. (β) Κλειοῦ Κεφ. Δ. (γ) Στράβ. ΙΔ. σελ. 634. (δ) Στράβ. ΙΔ. σελ. 634. (ε) Πλάτ. Ἰων. συ. 202. Βίρ.

(ε) Πλάτ. Ἰων. συ. 202. Βίρ. (ε) Πλάτ. Ἰων. συ. 202. Βίρ. (ε) Πλάτ. Ἰων. συ. 202. Βίρ.
καὶ ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος πάλιν εἰς τὰς Μούσας του λέγει, ὅτι ἡ Σμύρνα ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Κολο-
φωνίους (β). Ἴσως ἐνταῦθα ἐννοεῖ τὴν ἀπὸ τοὺς Κολοφω-
νίους δευτέραν κατοίκισιν τῶν Σμυρναίων εἰς τὴν πόλιν των,
τὴν ὁποίαν ἀναγκασθέντες οὗτοι νὰ παραιτήσωσιν εἰς τοὺς
ἐχθρούς των Αἰολεῖς, κατέφυγον εἰς τὴν Κολοφῶνα, καὶ πάλιν
ὁρμήσαντες τὴν ἐπανελάβον, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς Κο-
λοφωνίους (γ). Ἀλλ' ἡ πιθανωτέρα περὶ ἀρχῆς τῆς Σμύρνης
δόξα φαίνεται ἡ τοῦ Στράβωνος. Ὁ φιλόσοφος οὗτος Γεω-
γράφος λέγει (δ), ὅτι Σμύρνα πρῶτον ὠνομάσθη ἀπὸ μιᾶς
τινος τῶν Ἀμαζόνων μέρος τῆς Ἐφέσου. Ἐπειτα πλῆθος τῶν
Ἐφεσίων ἦλθον καὶ ἐκατοίκησαν τὴν Αἰολικὴν Σμύρναν, διώ-
ξαντες ἀπ' αὐτὴν τοὺς Λέλεγας, παλαιὸν ἔθνος Καρικόν, καὶ
τὴν παρωνόμασαν ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἐφέσου. Φαίνεται λοι-
πὸν ἡ Σμύρνα κυρίως ἀποικία τῶν Ἀθηναίων· ἐπειδὴ καὶ οἱ
Ἐφεσίοι ἦσαν Ἀθηναῖοι (ε), ἀποικοὶ δηλονότι τῶν Ἰώνων
ἐκείνων, οἵτινες ἦλθον εἰς Ἀσίαν ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Ἀν-

Κ. Οἰκονόμου

§. α. Η' Σμύρνα, κατὰ τὴν πιθανωτέραν χρονολογίαν, ἐκτίσθη εἰς τὴν Αἰολίδα τῆς Ἀσίας χιλίους ἑκατὸν τριάκοντα χρόνους πρὸ Χριστοῦ (Α), ἤγουν τρεῖς χιλιάδας παρὰ πεντήκοντα τρεῖς χρόνους πρὸ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας. Τινὲς ἀναδιβάζουσι τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς ἀκόμῃ παλαιότερων χρόνων ἐποχῆς. Στέφανος ὁ Βυζάντιος (Β) καὶ ὁ ῥήτωρ Ἀρισείδης τὴν ἀνομάζουσι πόλιν Ταυταλίδα, ὡς κτίσμα τοῦ Ταυτάλου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη Ναύλοχος κατ' ἀρχάς. Σμύρνα δὲ ὕστερον ἐκλήθη ἀπότινος τῶν Ἀμαζόνων. Ο' δὲ Ἡρόδοτος (Γ) μᾶς βεβαιώνει, ὅτι κτίσις καὶ θεμελιωτὴς τῆς

(B) Voyage du J. Anachars. Tom. 7. Table, 1, καὶ Tabl. IV. (C) Περὶ πόλεων. Λέξ. Σμύρνα. (D) Περὶ τῆς Ὀμήρου βιοτ. §. 1. Πολλοὶ ἀπὸ τούτων ἀλλογενεῖς Κριτικούς θεωροῦν τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ Ἡροδότου ὡς νόθον, διὰ τινὰς μάλιστα διαφορὰς χρονολογικάς, αἱ ὁποῖαι δὲν συμφωνοῦσι μετὰ τὰς Μούσας του. Ο' βέσσιος ἀπὸ τούτων ἀρχαιότερους (De histor. Graec.

[Faint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

(1) Περιγραφή. Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (2) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (3) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (4) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (5) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (6) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (7) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (8) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (9) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.
 (10) Σμύρνη. Τόπος. Α. 1840.

γουν, ἡ Σμύρνα τὸ προνόμιον νὰ κόπη νόμισμα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σουλτάνου. Ἐδόθη δὲ αὕτη ἡ χάρις ὕστερον καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν (α). Οἱ δὲ Τοῦρκοι τῆς Σμύρνης ἀνήγειραν πάλιν τὸ ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου κατεδαφισθὲν παραθαλάσσιον φρούριον τοῦ ἁγίου Πέτρου, τὸ ὁποῖον σώζεται μέχρι σήμερον· τὸ δὲ ἄλλο τῆς θαλάσσης λεγόμενον τεῖχος, τὸ κείμενον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης πλησίον τῶν λεγομένων Μυρμήκων ἀντικρὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἑρμοῦ (β) ποταμοῦ, ἡ Τουρκικώτερον Γεδιζίου, ἐκτίσθη ὡς προπύργιον τῆς Σμύρνης ἀπὸ τοῦς Ὀθωμανοῦς τῷ 1656, μετὰ τὴν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον φθορὰν τοῦ Τουρκικοῦ ζόλου ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν. Τὸ τεῖχος τοῦτο ὀνομάζεται Τουρκικώτερον Σαντζάκ μπουρνου (σημαίας ἄκρα), διὰ τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρεμαμένην ἐπ' αὐτοῦ Τουρκικὴν σημαίαν. Μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Σουλτάνου Ἀμουράτ ἔμεινεν ἡ Σμύρνα ὑπὸ τῶν Τούρκων τὴν ἐξουσίαν, ἀπολέμητος ἀπ' ἄλλας δυνάμεις. Τῷ 1694, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτ τοῦ Β', οἱ Ἑνετοὶ κυριεύσαντες τὴν Χίον, ἤλθον καὶ εἰς τὴν Σμύρναν μὲ ἀρκετὰ πολεμικὰ καράβια διὰ νὰ τὴν πολιορκήσωσιν. Ἀλλ' οἱ ἐν τῇ Σμύρνῃ Πρόξενοι (Κόνσουλοι) τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, Γάλλων, καὶ Ἀγγλων, καὶ Ὁλλανδῶν ἀπαντήσαντες εὐθὺς τὸν Ἀρχιναύαρχον τῶν Ἑνετῶν, τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι ὁ πόλεμος οὗτος ἔμελλε νὰ ἐξαγριώσῃ τοὺς Σμυρναίους Τούρκους κατὰ τῶν παρεπιδημούντων μάλιστα Εὐρωπαίων, καὶ νὰ προξενήσῃ ὀλεθρον καὶ εἰς τὰς πραγματείας καὶ εἰς τὰ σώματά των. Ὁ Ἀρχιναύαρχος φοβηθεὶς τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν βασιλείων, ἀνεχώρησεν ἄπρακτος (γ) καὶ ἀφῆκε τὴν Σμύρναν εἰς ἡσυχίαν, ἥτις δὲν διεκόπη μέχρι τῆς σήμερον, ἐκτὸς εἰν ἐξαιρέσεως ἐσωτερικᾶς τινας ὕχι ἀξιολύ-

(α) Δημήτρ. Καντεμίρ. ἱστορ. Ὀθωμ. κεφ. Α'. σημ. ι. (β) Εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς καὶ τοῦ Μέλητος, πρὸς διάγνωσιν μάλιστα τῆς τοπικῆς θέσεως, ἔκοψαν νομίσματα οἱ παλαιοὶ Σμυρναῖοι ἔχοντα τύπον ποταμοῦ, καὶ ἐπιγραφὴν ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΕΡΜΟΣ. ΕΠΙ. ΙΩΝΙΟΥΤΣ. καὶ ἄλλα. ΕΠΙ. ΒΩΛΑΝΟΥΤ. ΕΡΜΟΣ. βλ. Encyclopéd. artiel. Smyrn. καὶ J. Eckhel. Ionic. pag. 501. (γ) Δημήτρ. Καντεμίρ. ἱστορ. Ὀθωμαν. βιβ. Δ. 47.

λαία Σμύρνα Σιπυλήνη (α). Σιπυλήνη δὲ ἐπωνομάζετο καὶ καὶ ἡ Κυβέλη, τὴν ὁποῖαν ἐτίμων μάλιστα οἱ πρὸς Σίπυλον Μάγνητες (β) καὶ οἱ Σμυρναῖοι. Εἰς τὸ β'. τῶν Ὀξονιακῶν μαρμάρων σώζεται συνθήκη μεταξὺ Μαγνητῶν καὶ Σμυρναίων μετ' τὸν ἐφεξῆς ὄρκον „Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἄρην, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον. καὶ ΤΗΜ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΝ ΣΙΠΥΛΗΝΗΝ“. Διὰ τοῦτο οἱ Σμυρναῖοι εἶχον καὶ νόμισμα ἐντεῦθεν μὲν φέρων τύπον γυναικείας πυργοφόρου κεφαλῆς, καὶ ἐπιγραφὴν, ΣΙΠΥΛΗΝΗ· ἐτέρωθεν δὲ φαίνεται ἐπιγραφὴ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ, καὶ εἰκὼν Λέοντος μετὰ τυμπάνου (γ). Ταῦτα δὲ ἦσαν τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν τὰ παράσημα,

Ἡ κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχὴ, σύν τε βρόμος αὐλῶν

Εὐαδεν, ἡδὲ λύκων κλαγγή, χαροπῶν τε Λεόντων (δ).

Διοικεῖται δὲ τῶρα ἡ Σμύρνα τὰ πολιτικά ἀπὸ Ἑπαρχου (Μουσελίμην) καὶ Κριτῆν (Μουλάν) καὶ Δήμαρχου (Ἀγιάμπασην). Τὰ δὲ τέσσαρα γένη τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ Ἑβραίων, καὶ Ἀρμενίων καὶ Γραικῶν ἔχουσι καθὲν ἰδιαιτέρως Κοινὸν ἰσικόντων, καὶ ὅλα ὁμοῦ κοινὴν ἐταιρείαν, τὸ λεγόμενον Καζάνιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον πληρόνουσιν ἀναλόγως τοὺς διωρισμένους βασιλικοὺς φόρους. Τὸ δὲ κοινὸν τῶν Γραικῶν διοικεῖται ἀπὸ πέντε δημογέροντας, καὶ δώδεκα ἐφόρους, τοὺς ὀνομαζομένους δωδεκάνους, οἵτινες ἀλλάσσονται κατ' ἔτος, καὶ πάλιν εἰς ἄλλου χρόνου περίοδον ἐκλέγονται οἱ εὐδοκίμησαντες. Εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά καὶ τῶρα ἡ Σμύρνα εἶναι τιμημένη μετὰ λαμπρὸν καὶ ἔγκριτον θρόνον Μητροπολίτου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπόκειται μία Ἐπισκοπὴ τὰ Μοσχοννήσια, αἱ παλαιαὶ Ἑκατόννησοι, οἷον Ἀπολλώνησοι, διότι ἐτιμᾶτο μάλιστα ὁ Ἑκατος Ἀπόλλων εἰς αὐτὰς καὶ τὴν παρ' αὐτὰς παραλίαν γῆν.

§. κα'. Δὲν κρίνω ἀναγκαῖον νὰ ἐκθέσω πλατὺν κατάλογον τῶν ἑκπαλαί διαλαμφάντων ἐκ τῆς Σμύρνης ἐνδόξων ἀνδρῶν. Οἱ ἐνδοξότεροι τούτων εἶναι γνωστοὶ εἰς τοὺς πλειότερους ὁμογενεῖς μου, καὶ πολὺ μᾶλλον εἰς τοὺς Σμυρναίους, οἵτινες σπουδάζουσι νὰ μιμῶνται τὰς πράξεις των. Ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς ὁ πρῶτος Ἀρχιερατεύσας τῆς Σμύρνης Ἀπό-

(α) Ἄρισ. / Τόμ. Α. σελ. 229. (β) Πausan. βιβ. Γ. κεφ. κβ'.

(γ) J. Eckhel. Jan pag. 543. (δ) Ὀμήρ. ὕμν. ιγ.

Ἀπὸ δὲ τὸν κύκλον ἢ τὸ καθ' αὐτὸ τεῖχος τῆς πόλεως δὲν
σώζονται λείψανα, εἰμὴ ἀμαυρά τινα ἔχνη ὀπισθεν τῆς ἀ-

(a) Tru'ly - lui compagne d'Edouard à l'école

Inscript. antiq. page 5. 48, de 78

περιχρησασα

Θ.) "Αλλων πόλεων νομίσματα μαρτυροῦσι τὸν Ὅμηρον Σμυρναῖον· οὕτω σώζεται νόμισμα τῶν ἐκ Παφλαγονίας Λαμασριανῶν ἔχον ἐπιγραφὴν ἐντεῦθεν μὲν, ΟΜΗΡΟΣ, ἐτέρωθεν δὲ, ΜΕΛΗΣ (α).

Ι.) Ἀκόμη δείκνυται εἰς τοὺς περιηγητὰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ὀμήρου, τὸ ὁποῖον μνημονεύει ὁ Πausanias (β) τιμώμενον εἰς τὸν καιρὸν του, ἰδιότι εἰς αὐτὸ ἔγραφε τὰ ποιήματα. Πιθανώτατα τὸ σπήλαιον τοῦτο κεῖται ὀπισθεν τοῦ Πάγου πλησίον τοῦ παλαιοῦ ὑδραγωγείου πρὸς τὰ ἄριζερά τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ Μέλιντος, ὡς παρετήρησεν ὁ Χάντλερ.

ΙΑ.) Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς Φιλολογίας (Mémoires de Litterature) σώζεται παλαιὰ Ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ εὕρημένη εἰς τὴν Σμύρναν, ἣτις ἀναφέρει τὸ ὄνομα Ἰατροῦτινος Σμυρναίου Ἑρμογένους τοῦ Χαρμίδου, καὶ τὰ διάφορα συγγράμματά του, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται καὶ ἐν περὶ πατρίδος Ὀμήρου. Ὁ Σμυρναῖος Ἑρμογένης, ὅστις ἤκμαζεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθούσης Ἑλλάδος, εἶχεν ἴσως πολλὰ ἀξιοπιστότερα δικαιώματα νὰ ἀποδείξῃ συμπατριώτην τοῦ τὸν Ὅμηρον, παρὰ ὁ μετὰ ΙΗ. ἑκατονταετηρίδας γεννηθεὶς Ἀλλάτιος ὁ Χῖος, ὅστις διῃσχυρίζεται, ὅτι ἔχει συμπατριώτην τοῦ τὸν Ὅμηρον, ἐν ᾧ ἄλλως καταξεσχίζει τόσον ἀπάνθρωπα τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ὀμήρου.

ΙΒ.) Οἱ ἐνδοξότεροι τῶν Ῥωμαίων συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οἷον Λουκανὸς (γ), Σίλιος Ἰταλικὸς (δ), Κικέρων (ε), καὶ ἄλλοι ὁμολογοῦσι τὸν Ὅμηρον Σμυρναῖον.

ΙΓ.) Πολλοὶ ἀλλογενεῖς νεώτεροι σοφοί, οἷον, Κύσερος (Kuster), Τάνεγυς (Tanegy), Λεφάβριος (le Favre), ἡ κυρία Δακιέρα (Madame Dacier), Κύπερος (Cuper), Σχότος (Schotte), Φαβρίκιος (Fabricius), Τουρναφόρτιος (Tournefort) (ζ), Νοέλος (Noel) (η), καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ Ἀγγλοὶ καὶ Γερμανοὶ καὶ Γάλλοι καὶ Ἰταλοὶ κρίνουσιν ἄδικον προ-

(α) Joseph Eckhel. Tom. 11. Jon. pag. 362. (β) Pausan. Βιβ. Ζ. κεφ. 5. καὶ Στράβ. ΙΒ. καὶ Stat. 2, καὶ Sylv. 7.

(γ) Smyrnaeus vates Homerus. Libr. 9. (δ) Smyrnaea plectra, pro Homérica. Libr. 8. (ε) pro Archia. (ζ) Voyage de Levant. Lettre XXI. (η) Noël dictionnaire de la Fable.

Τὴν Φώκαιαν
Τὴν Μαγνησίαν
Τὸ Ἀνήλιον, ἢ Ἡλεῖον
Τὰς Κλαζομενάς
Τὸν Ἀρχάγγελον
Τὴν Πέτραν.

§. ιγ'. Ἀλλ' ἔμελλον ποτὲ νὰ περάσωσι καὶ τῆς Σμύρνης, καθὼς καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος αἱ πρὸς δύσιν ἤδη κλίνουσαι εὐτυχεῖς ἡμέραι. Τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἐξέπιπτεν εἰς δυσυχίας.

Ἦν δ' ἄρα καὶ πῦρ ἐς πλεον ἄλλου πυρὸς καῖον

Καὶ κακοῦ κακὸν ἄλλο χερεϊότερον!

Τῷ 1084 Τζαχᾶς, Τοῦρκος Πειρατής, κηρυχθεὶς βασιλεὺς ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς του, ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὴν Σμύρναν, καὶ αὐτοῦ ἐξησε τὸν θρόνον του. Μετὰ τὸν μικρόν του σόλου ἐξουσίασε τὰς Κλαζομενάς, τὴν Φώκαιαν, τὴν Χίον, τὴν Σάμον, τὴν Μιτυλήνην, καὶ ἄλλας παραθαλασσίους χώρας καὶ νήσους. Ἦτο δὲ τότε Σουλτάνος τῶν Τούρκων (α) Σολιμᾶν ὁ Α'. ἔχων τὸν θρόνον του εἰς τὴν Νίκαιαν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1097 ὁ Δούκας Ἰωάννης, γυναικάδελφος τοῦ τότε Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, σαλθεὶς ἀρχιστράτηγος διὰ ξηρᾶς, μετὰ τοῦ ἀρχιναυάρχου Κάσπακος, ἀνέλαβε πάλιν τὴν Σμύρναν μετὰ συνθήκας, νὰ ἀπολύσῃ τὸν Τζαχᾶν καὶ τοὺς ὁπαδούς του· κατέστησε δὲ εἰς αὐτὴν Ἡγεμόνα ἢ Δοῦκα, ὡς τὸν ὀνομάζει ἡ Κομνηνὴ Ἄννα, τὸν Κάσπακα (β).

(α) Οἱ Τοῦρκοι εἶναι ἔθνος Σκυθικόν, πρόγονοι τῶν Ὀθωμανῶν, οἱ κατὰ τινὰς τὸ παλαιὸν λεγόμενοι Μασσαγέται. Ἦρχισαν δὲ νὰ ταραττώσι τὴν Ἀσίαν περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ὠνομάσθησαν Ὀθωμανοὶ ἀπὸ τοῦ Ὀθμᾶν ἢ Ὀσμᾶν, ἐγγόνου τοῦ Σολιμᾶν Σαχ Τούρκου καὶ αὐτοῦ. Ἀπὸ τὸν Ὀσμᾶν κατάγονται οἱ καὶ σήμερον βασιλεύοντες τῆς Κωνσταντινουπόλεως Σουλτάνοι· ἐσήμεινε δὲ τὸ ὄνομα, Τοῦρκος, κατ' ἀρχὰς καλὸς ἢ ἐρασός· ἔπειτα κατ' εἰρωνεῖαν ἐξέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ βάρβαρος, διὰ τοῦτο διακρίνεται μέχρι σήμερον ἀπὸ τοῦ Ὀθωμανοῦ τὸ ὄνομα Τοῦρκος ἀπὸ τοῦ Ὀσμᾶνλῆς· καὶ τοῦτο μὲν ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ πεπολισμένου, τὸ δὲ Τοῦρκος ἀντὶ τοῦ ἀπολίτου. βλεπ. Προλεγ. Δημητρ. Καντεμ. ἱστορ. Ὀθωμ. καὶ Λαόνικ. Χαλκοκονδ. ἱστορ. βιβ. Α'. (β) βλ. Ἄνναν Κομνηνὴν. Ἀλεξιάδ. ΙΑ. καὶ Ἰωάν. Καντακουζ. ἱστορ. βιβλ.

ρει μίαν λαμπράν ἐπισολὴν τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης Σεβήρου καὶ Ἀντωνίνου Καρακάλλα, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδί-
δουσιν εἰς τοὺς Σμυρναίους θαυμασίας τιμὰς διὰ τὴν εὐγέ-
νειαν καὶ σοφίαν των. Τὰ Ὄξωνιακὰ μάρμαρα περιέχουσιν,
ὡσαύτως καλλίσας περὶ τῆς Σμύρνης ἐπιγραφάς (α). Αἱ λαμ-
πρότεραι ὁμῶς τῆς παλαιᾶς δόξης τῶν Σμυρναίων μαρτυρίαι
συνάγονται ἀπὸ τὰ σωζόμενα νομίσματα των. Εἰς ἄλλα ἐξ
αὐτῶν βλέπομεν, ὅτι ἡ Σμύρνα εἶχε Πρυτανεῖον, διότι φέ-
ρουσι τὸ ὄνομα Πρυτάνεων, μὲ εἰκόνα τοῦ Αἰθερίου Διός (β).
Τοῦτον ἐτίμων οἱ Σμυρναῖοι εἰς τὴν ἀκόμῃ τῶρα σωζομένην
Ἀκρόπολιν των, τὴν ὁποίαν ὁ Παυσανίας μᾶς λέγει, ὅτι τὴν
ἐπωνόμαζον Κορυφὴν, καὶ αὐτοῦ ἦτο ναὸς ΔΙΟΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥ,
ἢ ΔΙΟΣ ΑΚΡΑΙΟΥ, ὡς φαίνεται εἰς χάλκινον τῆς Σμύρνης
νόμισμα(+).

§. ζ. Ἄλλο νόμισμα τῶν Σμυρναίων ἔχει ἐπιγραφὴν
ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΠΡΩΤΩΝ. ΑΣΙΑΣ. Τοῦτο τὸ νόμισμα ἔκοψαν
οἱ Σμυρναῖοι εἰς τιμὴν τῆς Σαδίνης Τραγκυλλίνης· ἔχει δὲ
ἀφ' ἑνὸς μέρους τὴν εἰκόνα τῆς Δήμητρος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέ-
ρου τὴν εἰκόνα τῆς Ἀμαζόνης, τὴν ὁποίαν ἐτίμων οἱ Σμυρ-
ναῖοι ὡς ἐπώνυμον τῆς πόλεώς των (γ). Ἀπὸ ταύτην τὴν ἐ-
πιγραφὴν συμπεραίνεται εὐκόλως, ὅτι οἱ Σμυρναῖοι ἐτιμῶν-
το ὡς πρῶτοι τῆς Ἀσίας· τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ῥω-
μαῖος Τάκιτος (δ).

§. η. Διὰ ταύτην τὴν δόξαν των ἡμιλλῶντο αἱ ἐνδοξότα-
ραι πόλεις τῆς Ἀσίας νὰ διατηρῶσιν ὁμόνοϊαν μὲ τὴν Σμύρ-
ναν. Εἰς ἓν νόμισμα τῆς πόλεως ταύτης φαίνεται ἐπιγραφὴ
ΕΦΕΣΙΩΝ. ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. ΟΜΟΝΟΙΑ· εἰς ἄλ-
λο πάλιν ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ. ΙΕΡΑΠΟΛ. ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΟΜΟΝΟΙΑ.
καὶ εἰς ἕτερον ΟΜΟΝΟΙΑ. ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΧΙΩΝ. ΕΦΕΣΙΩΝ (ε).
Εἰς μάτην ἐφιλοτιμήθη ἡ Ἐφεσος νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα τῆς
Ἀσίας μὲ ὅλην τὴν δόξαν της. Ἐτύπωσαν καὶ οἱ Ἐφέσιοι
νόμισμα μὲ ἐπιγραφὴν, ΕΦΕΣΙΩΝ. ΠΡΩΤΩΝ. ΑΣΙΑΣ. Ἄλλ'
εὐθὺς οἱ φιλότιμοι Σμυρναῖοι τοὺς ἀντέστησαν μὲ ἄλλο νόμι-
σμα ἐπιγραφόμενον ΣΜΥΡΝΑ. ΠΡΩΤΗ. ΑΣΙΑΣ. ΚΑΛΛΕΙ. ΚΑΙ.
ΜΕΓΕΘΕΙ (ζ).

(α) Βλέπ. Encyclopéd. Tom. 31. articl. Smyrn. (β) Αὐτόθι (γ) Me-
moires, de litterat. Tom. XVII. 1—4. (δ) Histor. libr. IV. (ε) Ἀριστ. Ἰδ.
Περὶ Ὁμων. πόλ. Τόμ. Β. σελ. 307. (ζ) Περὶ κάλλους καὶ μεγέθους τῆς

~~(η) Περὶ κάλλους καὶ μεγέθους τῆς Σμύρνης~~
~~ὁ Σμυρναῖος ἐπὶ τῇ πόλει~~
~~ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ~~
Σμυρναῖος.

§. ζ. Ἄλλο νόμισμα τῶν Σμυρναίων ἔχει ἐπιγραφὴν
ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΠΡΩΤΩΝ. ΑΣΙΑΣ. Τοῦτο τὸ νόμισμα ἔκοψαν
οἱ Σμυρναῖοι εἰς τιμὴν τῆς Σαδίνης Τραγκυλλίνης· ἔχει δὲ
ἀφ' ἑνὸς μέρους τὴν εἰκόνα τῆς Δήμητρος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέ-
ρου τὴν εἰκόνα τῆς Ἀμαζόνης, τὴν ὁποίαν ἐτίμων οἱ Σμυρ-
ναῖοι ὡς ἐπώνυμον τῆς πόλεώς των (γ). Ἀπὸ ταύτην τὴν ἐ-
πιγραφὴν συμπεραίνεται εὐκόλως, ὅτι οἱ Σμυρναῖοι ἐτιμῶν-
το ὡς πρῶτοι τῆς Ἀσίας· τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ῥω-
μαῖος Τάκιτος (δ).

§. ζ. Ἄλλο νόμισμα τῶν Σμυρναίων ἔχει ἐπιγραφὴν
ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΠΡΩΤΩΝ. ΑΣΙΑΣ. Τοῦτο τὸ νόμισμα ἔκοψαν
οἱ Σμυρναῖοι εἰς τιμὴν τῆς Σαδίνης Τραγκυλλίνης· ἔχει δὲ
ἀφ' ἑνὸς μέρους τὴν εἰκόνα τῆς Δήμητρος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέ-
ρου τὴν εἰκόνα τῆς Ἀμαζόνης, τὴν ὁποίαν ἐτίμων οἱ Σμυρ-
ναῖοι ὡς ἐπώνυμον τῆς πόλεώς των (γ). Ἀπὸ ταύτην τὴν ἐ-
πιγραφὴν συμπεραίνεται εὐκόλως, ὅτι οἱ Σμυρναῖοι ἐτιμῶν-
το ὡς πρῶτοι τῆς Ἀσίας· τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ῥω-
μαῖος Τάκιτος (δ).

γενναίως εἶχον ἀντισταθῆν (α). Ἀναγκασθέντες νὰ πολεμήσωσι τὸ τελευταῖον κατὰ τῶν βαρβάρων τούτων γειτόνων των οἱ Σμυρναῖοι, ἐνίκηθισαν (β), καὶ, ἐπειδὴ ἡ πόλις των κατεσκάφη, διεσκορπίσθησαν εἰς τὰ περίξ χωρία. Τὴν δυσυχίαν των ταύτην τὴν ἐλεεινολογεῖ ὁ μακαρίτης Θεόγνις εἰς τὰ ἐλεγεία του·

„Υβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα

„Καὶ ΣΜΥΡΝΑΝ — — — — (γ).

Μ' ὅλον τοῦτο οἱ Σμυρναῖοι καὶ διεσκορπισμένοι διετήρησαν τὴν ὁμόνοιάν των, καὶ ἐφύλαξαν ἄμικτον καὶ ἀκέραιον τὸ ἔθνος των. Ο' Στράβων (δ) καὶ ὁ Πausanias (ε) μᾶς βεβαιῶνουν, ὅτι ἔκατοίκουν τετρακοσίους χρόνους κωμηδὸν περίξ τῶν ἐρειπίων τῆς πόλεώς των. Πιθανώτατα εἶχαν τὰς κατοικίας των εἰς τὴν καλλίστην τῆς Σμυρναϊκῆς χώρας πεδιάδα, ὅπου τῶρα εὐρίσκονται καλὰ χωρία καὶ ἐν αὐτοῖς τῶν Σμυρναίων τὰ ἀγροκήπια. Ο' Βουρνόβας μὲ τοὺς χρυσούς του κήπους, τὸ Ναρλήκιον μὲ τὰ σκιερά δάση τῶν ῥαϊδιῶν του, τὸ Χαζηλάριον μὲ τὰς εὐμόρφους σειρὰς τῶν καρποφόρων ἐλαιῶν του, τὸ Βουνάρπασι (τὰ παλαιὰ Περικλυσά (ζ).) μὲ τὰ κρυφάλλινα νερά του, ὁ Κουκλουζᾶς μὲ τὴν ὑψηλὴν θεωρίαν του, ὁ Βουζᾶς μὲ τοὺς ἀκόμη σώζοντας τὸ ὄνομα Παραδείσους του, τὸ Σεϊδίκιον μὲ τοὺς ἀνθηρούς του καὶ χαριεσάτους λόφους, ὅλα ἀπλῶς τὰ περίξ τῆς Σμύρνης χωρία, ὅσον καὶ ἂν ἐβαρβαρώθισαν κατὰ τὰ ὀνόματα, σώζουσιν ὅμως τὴν φυσικὴν των εὐγένειαν καὶ χάριν, ἣτις τὰ ἔκαμνε εὐμορφα μέλη τῆς δυσυχῶς διαμελισθείσης ποτὲ Σμύρνης.

§. δ'. Τοιοῦτοτρόπως διεσκορπισμένοι ἐζοῦσαν οἱ Σμυρναῖοι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς βασιλείας τῶν Περσῶν. Ἀλλὰ καὶ συνοικισμένοι ἂν ἦσαν εἰς μίαν πόλιν, πάλιν δὲν ἐμποροῦσαν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τοῦτον τὸν χεῖμαρρον, καθὼς δὲν

πρὸς καὶ Περσ. Α. 14.

(α) Pausan. Μεσσηνικ. κεφ. κα'. Τὴν πρώτην κατὰ τοῦ Γύγου καὶ τῶν Λυδῶν νύκην τῶν Σμυρναίων ὑμνησεν ὁ Μίμνερος εἰς τὰ ἐλεγεία του, τὰ ὅποια μᾶς ἀναφέρει ὁ Pausan. Βοιωτικ. κεφ. κθ'. (β) Νικολ. Δαμασκ. σελ. 243 ἔκδοσις Κοραῆ. Ἡρόδ. Κλειοῦ. α'. (γ) Γνωμ. εὐαγ. σελ. 1104. (δ) Γεωγρ. 10. (ε) Ἀρχαϊκ. Β'. (ζ) Τόπος δὲ ἐστὶν οὗτος τὰ Περικλυσά (γράφ. Περικλυσά) ἐγγύς που τῆς Σμύρνης, διὰ τὸ πολλοῖς τοῖς ὕδασι περικλύζεσθαι οὕτω πως κατονομαζόμενος. Γεωγρ. Ἀκροπολ. ἱστορ. §. νβ. σελ. 44.

(x) ὅτι

κροπόλεως, ὅθεν φαίνεται τοῦ Μέλιντος ἡ κοιλάς. Εἰς τὸν μετὰ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως τόπον, ὁ ὁποῖος Λατινικώτερον ὠνομάζετο Πωμήριον (α) (post murus), ἦσαν οἱ τάφοι τῶν πολιτῶν. Κατὰ τὸ 1615 ἀνεκάλυψεν ὁ Περιηγητὴς Πούρνελλος πολλὰς ἐπιγραφὰς τούτων τῶν τάφων πλησίον τοῦ χωρίου Ἰσσηκλάρι (Λαμπηδόνων) πέραν τοῦ Μέλιντος κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Μαγνησίας (β). Ἀπὸ τοῦ τεῖχος καὶ τὸ Θέατρον καὶ τὰς ἄλλας λαμπρὰς τῆς Σμύρνης οἰκοδομὰς, ἐκτίσθησαν ἑπεὶ λουτρά, καὶ ξενοδοχεῖα, οἷον τὸ Βεζιρχάνιον καὶ ἄλλα, καὶ τὸ παλαιὸν ἐμπορεῖον ἢ Βεζεσένιον, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ 1675 δὲν ἦτο ἀκόμη τελειωμένον (γ). Ὁ Χάντλερος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐποχὴν ἐσώζοντο ἀκόμη εἰς τὸ σήμερον ὀνομαζόμενον Τρίσρατον πολλὰ ἀξιοθέατα εἰρήπια τοῦ παλαιοῦ Γυμνασίου τῆς Σμύρνης, τὸ ὁποῖον μνημονεύει ὁ Στράβων καὶ ὁ Πausanias. Ἀλλὰ καὶ τῶρα σκαπτοντες πολλοὶ πρὸς οἰκοδομὴν νέων οἰκιῶν, εὐρίσκουσιν εἰς τὰ θεμέλια στήλας, καὶ ἀγάλματα, καὶ θήκας, καὶ ὑποσύλια, καὶ μάρμαρα, μνημεῖα τῆς παλαιᾶς δόξης τῆς Σμύρνης. Καμμία ἄλλη πόλις Ἑλληνικὴ, λέγει ὁ Χάντλερος, δὲν συνεισέφερεν εἰς τὰ ταμεῖα τῆς ἀρχαιολογίας τόσα νομίσματα, καὶ ἀγάλματα, καὶ ἐπιγραφὰς, ὥς ἡ πολυπαθεσάτη Σμύρνα.

§. 19. Μ' ὅλας ταύτας τὰς δυσυχίας τις ἡ πόλις αὕτη ἤρχισε πάλιν νὰ ἀνθῇ. Κατὰ τὸ 1717, ἓνα διηλαδὴ ὀλόκληρον αἰῶνα πρὸ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας, ὁ Τουρνεφόρτιος ἠρίθμει κατοίκους τῆς Σμύρνης δεκαπέντε χιλιάδας Ὀθωμανοὺς, δέκα χιλιάδας Γραικοὺς, χιλίους ὀκτακοσίους Ἰουδαίους, διακοσίους Ἀρμενίους, καὶ ἄλλους τόσους Φράγκους. Τώρα ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης ἀναβαίνει εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας, τῶν ὁποίων τὰ δύο πέμπτα περίπου εἶναι Γραῖκοί. Ἡ γλυκύτης τοῦ Ἰωνικοῦ κλίματος,

(α) Πλούταρχος, ἐν βίῃ Ῥωμύλου. (β) Wheeler pag. 245. καὶ Spon. Tom. 1. pag. 230, καὶ 310, καὶ Prococke. pag. 93. (γ) Ἀπὸ τὰ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν κτισθέντα δημόσια οἰκοδομημὰ ἀριθμοῦνται τώρα εἴκοσι μεγάλα Τζαμιά· δύο ἐμπορεῖα ἢ Βεζεσένια, εἰκοσιπέντε εὐρύχωρα λουτρά, πεντήκοντα ξενοδοχεῖα, τῶν ὁποίων ὑπερέχουσι μάλιστα τὸ μέγαλον Βεζιρχάνιον, τοῦ Δερβισογλου, τὸ χάνιον, καὶ τὸ τοῦ Καραασμάνογλου.

συλλογὴ
Περὶ τῆς πόλεως αὐτῆς
τῆς πόλεως αὐτῆς
ὁ Πουρνελλος
Description. T. 1.
p. 131. — (15)

δὲ προχωρήσας ἕως 40 σταδίων, ἢ 5 μίλλια, (περίπου μίαν καὶ ἡμίτειαν ὥραν Τουρκικῇ) ἀπὸ τῆς πόλεως καταντῶς εἰς τὰ περίφημα τοῦ Ἀγαμέμνονος Λουτρά, εἰς τὰ ὅποια τὸ παλαιὸν ἐσύχναζαν οἱ Σμυρναῖοι (α)· σῶζονται δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον, κείμενα πλησίον τοῦ πάλαι ποτὲ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἰς δὲ τὸ βορραιοανατολικὸν τῆς Σμύρνης κεῖνται τὰ καλὰ τῆς περιβολία ἢ κῆποι, τετρακόσιοι περίπου τὸν ἀριθμὸν. Εἰς τούτους τοὺς κήπους, καὶ ἐφεξῆς, καὶ μάλιστα ὀπισθεν τοῦ Πάγου, εἶναι ὠκοδομημένοι πύργοι πολλοί, ἀγροκήπια τῶν Ὀθωμανῶν οἱ πλειότεροι. Πόσον τερπνοὶ καὶ κατάγραφοι εἶναι οὗτοι οἱ τόποι, καὶ πόσον καλὴ φαίνεται ἡ ὀπισθεν τοῦ Πάγου κοιλάς, διὰ τῆς ὁποίας ῥέων ὁ σεβάσμιος Μέλης, σολίζει τὰς ὀχθὰς του καὶ τοὺς παρακειμένους λόφους μὲ δένδρα αἰθαλῇ καὶ παντοτεινὴν πρασιναῖαν! Κεῖται δὲ ἡ Σμύρνα εἰς τὴν 38, μοῖραν καὶ 25', 54" τοῦ πλάτους, καὶ 44, 46', 33", τοῦ μήκους, ἀπέχουσα τῆς Κωνσταντινουπόλεως 75, περίπου λεύγας Γαλατικὰς. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐφέσου ἀπέχει κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν 320, σταδίων, ἢ 40, μίλλια, ἢτοι 12, λεύγας Γαλατικὰς, περίπου 12, ὥρας Τουρκικὰς. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ κάμῃ εὐκολωτέραν τὴν κοινωνίαν τῶν δύο τούτων πόλεων, τὰς ὁποίας ἀνόμαζεν ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀσίας, προσάξας νὰ διορύξωσι τὸν διαχωρίζοντα αὐτὰς ἰσθμὸν τῆς Χερσονήσου, διὰ νὰ ἐνωθῶσιν οἱ κόλποι των. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐργάται ἀπῆντησαν δυσκολίας πολλὰς, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰ πετρώδη χωρία, ἀφῆκαν τὸ ἔργον ἀτελές. Φαίνεται δὲ μέχρι τῆς σήμερον τὸ ὄρυγμα εἰς τὴν πεδιάδα, πλησίον τῆς ὁδοῦ τῶν Βρυούλων, τὰ ὅποια εἶναι ἡ παλαιὰ Δάφνος, ἢ κατ' ἄλλους τὸ Χύτριον. Ὁ λιμὴν τῆς Σμύρνης κρίνεται ὁ μέγιστος καὶ εὐρυχωρότατος ὅλων σχεδὸν τῶν τῆς Ἀσίας λιμένων. Διὰ τοῦτο ἴσως ἀνομάζετο ἐξ ἀρχῆς καὶ Ναύλοχον ἢ Σμύρνα, ὡς δυναμένη παμπόλλους νῆας νὰ χωρῇ. Ὑπέρκειται δὲ τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου πρὸς μὲν τὸ δυτικονότιον μέρος τὸ Κοράκιον ὄρος, τὸ κοινότερον λεγόμενον τῶν δύο ἀδελφῶν, διὰ τὰς ἐξεχούσας δύο γειτονικὰς κορυφάς του· πρὸς δὲ τὸ ανατολικοβορρῆιον, ὁ Σίπυλος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάζετο καὶ ἡ πα-

(α) Στράβ. σελ. 645. καὶ Φιλόστρ. Ἡρώϊκ. κεφ. Β' σελ. 691.

δης (α)· καὶ τοῦτο, φαίνεται, εἶναι τὸ ἀληθές. Ἡ παλαιὰ Σμύρνα ἔκειτο βέβαια εἰς τὸν Αἰολικὸν μυχόν. Ὁ χρησμὸς εἶπε τοὺς Σμύρναίους νὰ περάσωσι τὸν Μέλιντα καὶ νὰ ἔλθωσι πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πάγου διὰ νὰ κτίσωσι τὴν νέαν των πατρίδα.

„Τρισμάκαρες κείνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται,

„Οἱ Πάγον οἰκήσουσι πέριν ἱεροῖο Μέλιντος (β).

Πάγος εἶναι τὸ ὄρος εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμένη ἡ σημερινὴ Σμύρνα. Ποταμὸς, ἄξιος τοῦ ὀνόματος, δὲν εἶναι ἄλλος νὰ περάσωμεν ἐρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Αἰολικοῦ μυχοῦ πρὸς τὸν Πάγον παρὰ τοῦ Γεφυρίου τὸν ποταμόν. Ἐπεταὶ λοιπὸν νὰ ᾔηται οὗτος ὁ Μέλιν· καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Στράβων. Ἀλλ' ἡ παλαιὰ Σμύρνα, λέγουσιν οἱ ἀντικείμενοι, ἔκειτο πλησίον τοῦ Μέλιντος καὶ ὄχι τόσον μακρὰν, ὅσον φαίνεται τώρα. Ναί, ἀποκρίνομαι· πλὴν δὲν εἶναι πρῶτος ὁ Μέλιν, ὅστις ἠναγκάσθη ἀπὸ τὸν καιρὸν νὰ παρεκτραπῇ ἐκ τῆς ἀρχαίας του κοίτης. Ἐπειτα, καὶ τώρα ἀκόμη πλημμυρῶν τὸν χειμῶνα βρέχει τῆς παλαιᾶς Σμύρνης τὰ κράσπεδα. Ἀλλ' ὅστις ἂν ᾔηται ὁ Μέλιν, καὶ ὅπου ἂν ἔκειτο ἡ παλαιὰ Σμύρνα, τῆς σημερινῆς ἡ θέσις εἶναι ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὸν Πausανίαν, ἢ τῶν διαδόχων του Ἀντιγόνου καὶ Λυσιμάχου, κατὰ τὸν Στράβωνα (γ). Ὡς ἡ πόλις αὕτη ζῇ δὴ χιλιάδας καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα περίπου ἐνιαυτοὺς ἀπὸ τῆς θεμελιώσεώς της ἕως τῆς σήμερον.

§. ε. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ Σμύρνα ἐχειροτονήθη μητρόπολις τῆς Ἰωνίας, καὶ καθέδρα τοῦ Ἀντιγόνου, ὅστις ἔμεινε διοικητὴς ὅλης τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Διὰ ταῦτα ἐπεῖχεν ἑνδοξὸν τόπον καὶ ἡ νεωτέρα, ὡς καὶ ἡ παλαιὰ Σμύρνα, εἰς τὰ Πανιώνια, κοινὴν τῶν Ἰώνων εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος Πανήγυριν (δ). Τοῦτο φαίνεται ἀπὸ παλαιὸν της νόμισμα, ἐπιγραφόμενον ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ, καὶ ἀπὸ τοῦ Πausανίου τὴν μαρτυρίαν (ε). Ἀναφέρει δὲ ὁ Πausανίας καὶ ἰδιαιτέραν Ἰωνικὴν Πανήγυριν εἰς τὴν Σμύρνην συγκροτουμένην χάριν ἀγώνων (ζ). Τούτους δὲ τοὺς ἀγῶνας ὠνόμαζον καὶ πρῶτους κοινούς τῆς Ἀσίας, ὡς φαίνεται

(α) Μονωδία ἐπὶ Σμύρν. (β) παρὰ Pausan. Ἀχαϊκ. Ε. (γ) Στράβ. Βιβλ. ΙΔ'. (δ) Ἡρόδοτ. Βιβλ. Α. κεφ. 8. καὶ Διόδωρ. ΙΕ'. 49. (ε) Pausan. Ἀχαϊκ. Ε. (ζ) Ἠλιακ. Β, κεφ. ΙΔ.

ξίαν κατέβη νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν ἐν Σμύρνῃ περιφριμώτατον Ναὸν τοῦ Χριστοῦ, τὸ σήμερον λεγόμενον τοῦ Κεσενέ παζάρ (Κασανοπωλείου) τζαμίου· μετὰ ταῦτα διέτριψε χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰ Περίκλυσα (τὸ Βουνάρπασι) ἀναλαμβάνων τὴν υἱείαν του· ἔπειτα ἔλθων κατὰ τὸ 1255 ἀπέθανεν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Νυμφαίου, ὅπου ἦσαν καὶ βασιλικά Παλάτια (α). Τὸ δὲ σῶμά του ἐτάφη εἰς τὴν μονὴν τῆς Σωσάνδρας, τὴν ἐπὶ τοῦ Σιπύλου, τοῦ βαρβαρικώτερον Κουζινᾶ, ὅχι μακρὰν τῆς Μαγνησίας (β).

§. ιε. Τῷ δὲ 1313 ὁ Ἀϊδίν, ἄλλος Τούρκος πορθητῆς στρατηγὸς τοῦ πρώτου τῶν Ὀθωμανῶν Σουλτάνου Ὁσμάν, κυριεύσας τὴν Λυδίαν ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ἔσκησε τὰς αἵματοςαγεῖς τοῦ σημαίας ἔξω τῆς Σμύρνης· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Ἀμούρ ἢ Ὁμερ ἔγεινε Σατράπης τῆς Σμύρνης τῷ 1332. Μετὰ δώδεκα ἔτη, ἐν ᾧ ὁ κατακτητῆς οὗτος ἔλειπε μὲ τὸν στόλον του καταπορθῶν τὰ παραθαλάσσια τῆς Προποντίδος, οἱ ἱππεῖς τῆς Ῥόδου, μὲ ὀλίγα πολεμικά πλοῖα ἐλθόντες ἔκαυσαν πολλὰ καράβια εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης, καὶ ἐκυρίευσαν τὸ Φρούριον τὸ παραθαλάσσιον, τὸ ὁποῖον ἐπωνόμασαν τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ἐπιστρέψας ὁ Ὁμερ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ τὸν ἐχθρὸν οὔτε ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐκράτει ἀξιόλογον μέρος τοῦ λιμένος, οὔτε ἀπὸ τοῦ φρουρίου καὶ τὰς περὶ αὐτοῦ συνοικίας· ἔμεινεν ὅμως ἡ ἄλλη πόλις εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων. Τὸν ἀκόλουθον ἑνιαυτὸν, ὁ Πάπας ἔστειλεν εἰς τὴν Σμύρναν τὸν ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὴν Ῥώμην χειροτονοούμενον Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ δώδεκα Κάτεργα. Ἀλλ' εἰς μίαν ἑορτὴν, ἐν ᾧ οἱ Λατῖνοι ἐξῆλθον μετὰ τοῦ Πατριάρχου τῶν νὰ πανηγυρίσωσιν εἰς τὴν τότε Μητρόπολιν Ἐκκλησίαν, ἣτις εἶναι τὸ τῶρα πλησίον τοῦ φρουρίου κείμενον Ἰσάρ (τοῦ ἄσεως) τζαμίου, ἐφορμήσας ὁ Ὁμερ τοὺς διεσκόρπισε καὶ ἔσφαξε πολλοὺς καὶ αὐτὸν τὸν Πατριάρχην εὐδεδυμένον τὴν ἱερατικὴν στολὴν· τοὺς δὲ ἄλλους ἠνάγκασε νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὸ φρούριον, ἔμπροσθεν

141 ὁ
τούτου
τέρος
εὐρείαν
ἀλγεῖα,

(α) Γεωργ. Ἀκροπολιτ. ἱστορ. §. νβ. / (β) Διὰ τοῦτο καὶ μέχρι σήμερον οἱ Μάγνητες ἐπιτελοῦσιν ἐτήσιον μνήμην τοῦ αἰδέμου τούτου καὶ εὐσεβεστάτου βασιλέως, φάλλοντες καὶ ἀκολουθίαν κατὰ τὴν γ. Νοεμβρίου. ἡ δὲ γένεσις, ἀπὸ ἱνῶν ἀνιανταῖ. Βλ. Ἀρχαῖο. 1875 ἐκ. 185-62.

§. 9'. ἈΛΛ' ἡ περὶ ἑαυτῶν μαρτυρία τῶν Σμυρναίων δὲν ἠθέλην ἴσως εἶσθαι τόσον ἀξιόπιστος, ἂν δὲν ἐφιλοτιμοῦντο καὶ οἱ Καίσαρες τῆς Ῥώμης νὰ βεβαιώσωσι τὰ πρωτεΐάτων. Οἱ Τιβέριος ἐχειροτόνησε τὴν Σμύρναν μόνην ἀφ' ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας Νεωκόρον¹⁾ ἦτο δὲ αὕτη λαμπροτάτη τιμὴ, τὴν ὅποιαν ἐχάριζαν οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ῥώμης εἰς τὰς πόλεις ἐκείνας, ὅπου κατένευαν νὰ κτισθῶσι νεοὶ εἰς ἀποθέωσιν τοῦ ὀνόματός των (α). Τοιοῦτον ἀξίωμα τὸ ἐπενόησε βέβαια κατ' ἀρχαίς ἡ κολακεία, μ' ὅλον τοῦτο ὕψερρον ἀπέβη ζηλωτὸν σημεῖον τῆς εὐνοίας τῶν Αὐτοκρατόρων πρὸς τοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχαρίζετο. Δεύτερον ἐχειροτονήθη ἡ Σμύρνα Νεωκόρος ἀπὸ τὸν Ἀδριανὸν, ὡς φαίνεται εἰς τὰ Ὁξωνιακὰ Μάρμαρα, καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ΑΔΡΙΑΝΗ. ΣΜΥΡΝΑ, ὡς φαίνεται εἰς ταύτης τῆς ἐποχῆς τὰ νομίσματά της (β). Καὶ τρίτον τέλος ἐτιμήθη καὶ μὲ τοῦ Νεωκόρου τὸ ὄνομα, καὶ μὲ τὴν ἐπωνυμίαν ΠΡΩΤΗ. ΑCΙΑC ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Καρακάλλαν²⁾ αὗται αἱ τιμαὶ της ἀποδεικνύονται καὶ ἀπ' ἄλλο νόμισμά της, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεται ἐπιγραφὴ, ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. Γ. (τρίς) ΝΕΩΚΟΡΩΝ (γ).

§. ι. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὰ μνημεῖα ταῦτα τῆς τῶν Σμυρναίων εὐγενείας δὲν ἐσώζοντο, ἡ Ἱστορία εἶναι ταύτης ἀψευδέστατος μάρτυς. Ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν Τάκιτον μαρτυροῦμεν, ὅτι εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐξουσίασαν τὴν πόλιν ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι, τὴν ὑπερασπίσθησαν ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦ Ἀντιόχου, καὶ τὴν ἐτίμησαν καὶ διὰ τὰς φυσικὰς καὶ διὰ τὰς πολιτικάς της χάριτας. Ὅταν ἐπολέμει ὁ Καῖσαρ μὲ τὸν Πομπηϊόν, οἱ Σμυρναῖοι ἐκηρύχθησαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Πομπηϊοῦ, καὶ τὸν ἐβοήθησαν μὲ ἱκανὰ καράβια. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος οἱ Σμυρναῖοι ἀντέστησαν εἰς τὸν μαχιμώτατον Δολαβέλλαν. Καὶ ὅταν ἔπεσεν ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ φοβερώτατον σεισμόν κατὰ τὸ 177 ἀπὸ Χριστοῦ, ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἐφρόντισε νὰ τὴν ἀνακτίσῃ μὲ πολλὴν λαμπρότητα καὶ εὐπρέπειαν. Ἐπεσάτει δὲ εἰς τὴν ἀνάκτισιν Δημοχάρης Σμυρναῖος, εἰς

Σμύρνης βλέπε πολλάς μαρτυρίας συνηθροισμένας ἀπὸ τὸν Σπαγγέμιον.
Spanhem. Tom. I. pag. 650. *! De non et mi*

De uso et practica in unione. antig.

† (α) M. Vaillant sur les Néocores dissertat. 1. (β) J. Eckhel. Tom.

11. pag. 544. - (±) B3. Spoon Voyage T. 3. p. 154. 126. 204. 125. and 126. 276.

Tit. D. Tacit. Ann. IV. 55, 56.

1. *ἵσταται ἐν ἀνυμνῷ ἀναρχῆς, αὐτὸς ὁ πρῶτος.*

(10) Βλ. Πόρτ. Τόμ. Β. σελ. 711. Σελ. 713.
T. 2. p. 713.

(40) *B. i. malayana* (B. i. malayana) } 337
 (40) *B. i. malayana* (B. i. malayana) } 337
 (40) *B. i. malayana* (B. i. malayana) } 337

АКАДЕМИЯ
ТОПЛИВ

[illegible]

(11)-

1. Περὶ τοῦ ἐν τῷ Σαρραφείῳ γινόμενου θαλάσσιου
κατακλίσεως. Περιγραφή. Τριμήνη ὁ περι-
οδὸς πρὸς τὴν ἀνατολὴν. (Descript. del Oceanus
τ. 5. p. 19). Καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ
ἀριθμοῦ 1897 οὐκ ἔστι μὲντοι ἀνάγκη,
ἐπὶ τῇ περιόδῳ τῆς τριμήνης (ὅτι 5 λέγειται
ἐν τῇ 114-65) - x

ἀντεξάβησαν ὅλαι αἱ μεγάλαι πόλεις τῆς Ἰωνίας, ὅλαι αἱ νῆ-
σοι, ὅλη ἡ Ἑλλάς πλὴν τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας ἡ
δύναμις μαζί με τὸ ἀκαταναυμάχητον κράτος τῶν Ἀθηναίων
ἐμελλον νὰ κατατροπώσωσι τὸ τέρας τοῦτο τῆς βαρβαρότη-
τος, καὶ νὰ τὸ ἀναγκάσωσι νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ βασιλείον
του, ἀφ' οὗ ἀφῆκεν ἐλευθέραν καὶ τὴν θάλασσαν τὴν Ἑλλη-
νικὴν, καὶ ἔλην τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ἀλλὰ τὴν τελείαν ἐκδί-
κησιν τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος Πέρσου ἀπέκειτο εἰς τὸν Μέ-
γαν Ἀλέξανδρον νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ὁ Μέγας οὗτος πορθητὴς
τῶν βαρβάρων διαβαίνων ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀσίαν,
διὰ νὰ σῆσῃ τὰς τροπαιοφόρους τοῦ σιμαίας εἰς αὐτὰ τῆς Περ-
σίας τὰ σπλάγχνα, ἐσεβάσθη τὴν εὐγένειαν τῶν Σμυρναίων,
καὶ ἠθέλησε κατὰ τινα χρησμὸν νὰ ἀνανεώσῃ τὴν παλαιὰν
τοῦ Ὀμήρου πατρίδα. Ἐσύναξε λοιπὸν τοὺς συμπολίτας τού-
του τοῦ Ποιητοῦ ἀπὸ τῶν κωμῶν τὴν ἡσυχίαν, καὶ τοὺς
συνοίκισεν εἰς μίαν πόλιν, κτίσας τὴν σημερινὴν μας Σμύρ-
ναν μέρος εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὄρους Πάγου καὶ μέρος εἰς τὸ
ὑποκείμενον παραθαλάσσιον πεδίου (α). Ἀπέχει δὲ τῆς πα-
λαιᾶς ἢ σημερινῆς Σμύρνα, κατὰ τὸν Στράβωνα (β), εἴκοσι
σταδίους, δηλονότι τρία τέταρτα λεύγας Γαλατικῆς, ἢ ἂν θέ-
λῃς, τρία τέταρτα ὥρας Τουρκικῆς κατὰ τὸ συνειθισμένον μας
μέτρον. Ποῦ ἦτο ἡ θέσις τῆς παλαιᾶς Σμύρνης δὲν εἶναι τό-
σον εὐκόλουν εἰς τὴν Ἀρχαιολογίαν νὰ μάς βεβαιώσῃ. Ἡ πα-
λαιὰ Σμύρνα ἦτο πλησίον τοῦ Μέλῃτος ποταμοῦ, παρὰ τὴν
θάλασσαν κτισμένη εἰς τὸν Αἰολικὸν μυχόν, πρὸς τὸν ὁποῖον
εἶναι τὸ βαρβαρικώτερον σήμερον ὀνομαζόμενον Δαραγάτζιον.
Κατὰ ταύτην τὴν θέσιν της, ἣτις διορίζεται ἀπὸ τὸν Στρά-
βωνα (γ) καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρον (δ), φαίνεται ὅτι ἡ πα-
λαιὰ Σμύρνα ἐκτείνετο ἕως τῶν λουτρῶν τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ
Τουρκικώτερον, τοῦ Χαλκαμπουναρίου τὰς ὄχθας· καὶ τοῦτου
ἐνόμισαν Μέλῃτα τινὲς τῶν ἀλλογενῶν Περιηγητῶν (ε).
Ἀλλ' ὁ Στράβων ὀνομάζει φανερώς Μέλῃτα τὸν σημερινὸν
τοῦ Γεφυρίου μας ποταμόν· ὥσαύτως καὶ ὁ Σμυρναῖος Ἀρισείδης.

ΑΒ. τὰς π. Σμύρν.

(α) Πausan. Ἀχαϊκ. Ε'. Ἀρισείδ. ὁ Ῥήτ. Λόγ. ΑΑ'.

(β) Στράβ. ΙΔ'. Πλίν. Ε. 31.

546. (γ) Αὐτ. αὐτόθ. (δ) Αἰολίδα Σμύρναν Ἀλιγεΐτονα, Ποτνιανάκτον. Ἐ-
πιγρ. ΑΖ'.

(ε) Magasin Encyclopéd. Tom. 5. 1813. dissert. sur La Smyrne.
par Mr. Truon.

δροκλον γνήσιον υἱὸν τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (α).
καὶ τοῦτο ἴσως ἐννοεῖ ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ἐπιγραμματοποιὸς
ὀνομαζὼν Ἀθηναῖον καθὼ Σμυρναῖον τὸν θῆτον Ὅμηρον.

„Ἡμέτερος γὰρ ἐκεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολίτης“

„Εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀποκρίσαμεν (β).“

§. β'. Οἱ Σμυρναῖοι εἰς τὴν πρώτην ἐποχὴν τῶν δὲν ἐφά-
νησαν κατώτεροι τῆς παλαιᾶς εὐγενείας τῶν. Καὶ εἰς τὴν
σοφίαν καὶ εἰς τὴν ἀνδρίαν διέλαμψαν, ἔσονται καὶ οἱ Μιλή-
σιοι, καὶ οἱ Ἐφέσιοι, καὶ οἱ Κολοφώνιοι, καὶ οἱ ἄλλοι συν-
αδελφοὶ τῶν Ἰωνες. Ἄν αἱ Κλαζομεναὶ καυχῶνται διὰ τὸν
Φυσικὸν Ἀναξαγόραν, καὶ ἡ Μίλητος διὰ τὸν Ἀναξίμενην
καὶ τὸν Θαλῆν, ἔχει καὶ ἡ Σμύρνα νὰ καυχήσῃ καὶ δι' ἄλ-
λους πολλοὺς βλασφύτας, καὶ διὰ τὸν ἀθάνατον Πατέρα
τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας τὸν Ὅμηρον. Ἀλλὰ περὶ τούτου μὲν
ὑστερον. Ὅσον δὲ περὶ τῆς ἀνδρίας τῶν παλαιῶν Σμυρναίων,
τοὺς δοξάζει ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν κατὰ τῶν συν-
επαρχιωτῶν καὶ πορθητῶν αὐτῶν Αἰολέων, ἀπὸ τῶν ὁποίων
τὴν ἀδικίαν ἐλευθερωθέντες, συνήφθησαν μὲ τοὺς Ἰωνας.
Τοιοιτοτρόπως ἡ Σμύρνα μετέβη ἀπὸ τὴν Αἰολίδα ἐπαρχίαν
εἰς τὴν Ἰωνίαν (γ). Τόσον καλὴ καὶ περιμάχητος, λέγει ὁ
Στράβων, ἦτο ἡ παλαιὰ Σμύρνα (δ), ὥστε ἐμάχοντο περὶ
αὐτῆς ὡς περὶ καλλίστης παρθένου, τὰ δύο ἀξιολογώτερα
τῆς Ἀσίας ἔθνη, οἱ Ἰωνες καὶ οἱ Αἰολεῖς. Καὶ αὕτη ἡ γνώ-
μη τοῦ Γεωγράφου μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν περίφημον Ποιητὴν
Μίμνερμον, τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει ὁλόκληρον ἀπόσπασμα ἀ-
πὸ τὸ ποίημά του, τὸ ἐπιγραφόμενον Ναννώ (ε).

§. γ'. Μετὰ ταῦτα οἱ Σμυρναῖοι, ἀναπαυόμενοι εἰς τοὺς
κόλπους τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐθηνίας, ἔπαθον ὅτι πύσχου-
σι συνήθως ὅλαι αἱ εὐδαίμονες πόλεις, κατήντησαν δηλονό-
τι εἰς τὴν κατὰχρησιν τῆς τρυφῆς. Ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἔλα-
βαν τὴν ἀφορμὴν δύο παλαιαὶ παροιμίαι Ἰωνικὴ τρυφή (ζ),
καὶ Σμυρναίων ἡθὴ (η). Διὰ ταῦτα ἀκολουθῶς αἱ τρυφε-
ραὶ χεῖρές τῶν δὲν ἐκράτησαν ἀξίως τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρίας
τὰ κοντάρια κατὰ τῶν Λυδῶν, πρὸς τοὺς ὁποῖους προτύτερα

(α) Στράβ. ΙΔ. (β) Ἐπιγραμ. Βισλ. Β'. (γ) Πρόδοτ. Κλαζομ. (δ) Στράβ.
ΙΔ. (ε) Αὐτ. αὐτόθ. (ζ) Λουκιαν. Εὐκόσιν. (η) Ἀποκλ. Παροιμ. Με-
λέτ. Γεωγρ. φιλ. 464. Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'.
Περ. Γ. σ. 161.

Ζηνοβ. παροιμ. Ε. 57. Διογεν. Γ. 97.

Ἀριστοτ. Εὐκόσιν. φιλ. 464. Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'.
Περ. Γ. σ. 161. καὶ διηγουμένη ἐπὶ τούτῳ, ὡς ἐν ἑνὶ μνημονίῳ
οἱ Ἰωνες. Ἡσίοχ. καὶ ἄλλοι.

εἰς τὰ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Μαξιμίνου, καὶ Γορδιανοῦ καὶ Γάλλιηνου νομίσματα τῆς Σμύρνης, τὰ ὅποια ἐπιγράφονται ΠΡΩΤΑ. ΚΟΙΝΑ. ΑΣΙΑΣ. ΕΝ. ΣΜΥΡΝΗ (α). Ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ κατέπιεν ἡ Ῥώμη τὴν Ἑλληνικὴν βασιλείαν, ἡ Σμύρνα ἐτιμήθη καὶ ἐκοσμήθη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐνδόξους Αὐτοκράτορας τῆς Ῥώμης ὥς καὶ ἐνομίζετο καὶ ὠνομάζετο ἡ λαμπροτέρα πόλις τῆς οἰκουμένης (β). Ἐὰν πισεύσωμεν τὸν Φιλόστρατον (γ), ἡ πόλις αὕτη ἔφθασεν εἰς τόσῃν ἀκμὴν, ὥς καὶ ἡμία πόλις ἀπὸ τὰς λαμπροτάτας τῆς σημερινῆς Εὐρώπης δὲν εἶναι ἀξία νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτήν. Τὸ ἐμπόριον, αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι, τὰ δημόσια καὶ ἰδιαίτερα οἰκοδομήματα, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ φιλανθρωπία τῶν Σμυρναίων ἀνέβησαν εἰς τὸν ἄκρον τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος βαθμόν. Ναοὶ, Σχολεῖα πάσης μαθήσεως, καὶ ἰδιαιτέρως Ἰατρικῆς, Λουτρά, Νοσοκομεῖα, Στοαὶ μεγάλαι, λιθόστρωτοι ὁδοί, θαυμαστὴ ῥυμοτομία, Θέατρα, Γυμνάσια, Βιβλιοθήκαι, ὅλα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα κοσμήματα τῆς Σμύρνης ἀπέβησαν τὸ πρωτότυπον τῆς καλλονῆς καὶ τῆς εὐταξίας. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ αὐστηρὸς Στράβων ἠναγκάσθη, ὅταν ἴδῃ τὴν Σμύρναν, νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι αὕτη ἡ πόλις ἦτο ΚΑΛΛΙΣΤΗ ΠΑΣΩΝ (δ). Οἱ δὲ Πausanias ἀναφέρει ὡς κάλλις καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν ἀπὸ τοὺς Σμυρναίους μάλιστα τιμωμένων Νεμέσεων καὶ Χαρίτων, μνημονεύων ἐνταύτῃ καὶ τὸ Ὠδεῖον τῆς Σμύρνης, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον, τὸ ὅποιον ἐκτίσθη εἰς τὰς ἡμέρας του (ε). Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ συνέτρεχαν ἀπὸ νήσους καὶ ἡπείρους οἱ νέοι νὰ παιδευθῶσιν εἰς τῆς Σμύρνης τὰ σχολεῖα. Διὰ τοῦτο ὠνομάζετο Δάσος τῆς καλλιφωνίας τῶν σοφῶν, Μουσεῖον τῆς Ἰωνίας, Χαρίτων καὶ Μουσῶν καταγώγιον (ζ).

§. ζ'. Πλὴν τούτων καὶ τῶν τοιούτων μαρτυριῶν, τῆς Σμύρνης ἡ δόξα κηρύττεται καὶ ἀπὸ διάφορα παλαιὰ μνημεῖα τῆς Ἀρχαιολογίας. Οἱ Περιηγητῆς Σπώνιος (η) ἀναφέ-

(α) J. Eckhel. *Jon.* pag. 560. (β) Ἀλλ. Ἀριστ. Λόγ. ΙΑ'. (γ) Φιλόστρατ. ἐν βίοις Σοφισ. (δ) Στράβ. Γεωγρ. ΙΔ'. καὶ Λουκιαν. Εἰκόσ. (ε) Πausan. βιβ. Ζ. κεφ. Ε. καὶ Θ. κεφ. λέ. (ζ) Φιλόστρ. βίοις Σοφισ. Α, κα. (η) *Voyag.* Tom. 11.

ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ. ΑΡΧΙΕΡΕ (α). Ἐγίνετο δὲ ὁ αὐτὸς πολλα-
κίς καὶ Ἀσιάρχης, καὶ Ἀρχιερεὺς, καὶ Στεφανιφόρος. Ἀσιάρ-
χης μὲν, καθὼς ἔφορος τῶν κοινῶν τῆς Ἐπαρχίας Ἱερῶν. Ἀρ-
χιερεὺς δὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος. Στεφανιφόρος δὲ Ἱε-
ρεὺς ἐνόςτινος ναοῦ, οἷον Νεμέσεων, Ἀθηνᾶς, Ἡρακλέους.
κτλ. Μ' ἔλον δὲ ὅτι, καθὼς εἵπομεν, ἡ ἀρχὴ τοῦ Στεφανι-
φόρου ἤκμαζεν εἰς τὴν Σμύρνην καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Αὐ-
τοκρατόρων ἡ ἐπιστημοτέρα ὁμῶς ἀρχοντία τῆς Σμύρνης ἦτο
τότε ὁ Πραίτωρ, ἦτοι ὁ Στρατηγός, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα
ἐχαράσσετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ νομίσματα οἷον, ΕΠΙ.
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ. ΣΤΡΑ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΥ. ΖΜΥΡ. Εἶχαν δὲ οἱ Σμυρ-
ναῖοι καὶ Γερουσίαν, ἡ συνέδριον Γερόντων τιμώμενον ἀπὸ
τοῦς Αὐτοκράτορας μὲ τὴν ἐπωνυμίαν Σεμνότατον, ὡς φαί-
νεται εἰς ἓν τῶν Ὁξονιακῶν Μαρμάρων ΤΩ. ΣΕΜΝΟΤΑΤΩ.
ΣΥΝΕΔΡΙΩ. ΤΩΝ. ΕΝ. ΣΜΥΡΝΗ. ΓΕΡΟΝΤΩΝ. Τὸ αὐτὸ δὲ
συνέδριον ὠνομάζετο καὶ ἱερὰ Σύγκλητος, ὡς φαίνεται εἰς
νόμισμα Σμυρναίων, ἔχον ἐπιγραφὴν ἐντεῦθεν μὲν ΙΕΡΑ.
ΣΥΝΚΛΗΤΟΣ. ἐτέρωθεν δὲ ΒΙΩΝΟΣ. ΤΑΜΙΟΥ. ΣΜΥΡΝ. Ἐν-
τεῦθεν συμπεραίνεται, ὅτι καὶ ὁ Ταμίας παρὰ Σμυρναίοις ἦ-
το διαπρεπέσατον ἀξίωμα· διὰ τοῦτο ἐπωνομάζετο καὶ
Ταμίας τῶν Ὀσίων προσόδων (β). Ἀφ' ὅλα ταῦτα καὶ
τὰ τοιαῦτα μαρτυρεῖται ἡ παλαιὰ τῶν Σμυρναίων λαμπρότης.

§. ιβ'. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τῶν Χριστιανῶν Αὐτο-
κρατόρων ἡ Σμύρνα ἐθεωρεῖτο ὡς δευτερεύουσα τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ διὰ τῆς εὐσεβείας
τῆς τὴν δόξαν. Ἡ Σμύρνα ὑπάρχει μίᾳ ἀπὸ τὰς ἑπτὰ τῆς
Ἀποκαλύψεως Ἐκκλησίας (γ), ἣτις κυρίως σώζεται ἀκόμη
πολὺ παρὰ τὴν Πέργαμον καὶ τὰ Θυάτεια βεβαιότερα· διό-
τι Σάρδεις, καὶ Ἐφεσος, καὶ Λαοδίκεια, καὶ Φιλαδέλφεια
δὲν εἶναι πλέον αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι πόλεις, ἀλλὰ λείψανα
αὐτῶν μετοικισμένα εἰς ἄλλην παρὰ τὴν προτέραν τὴν θέ-
σιν. Ἐτίθετο δὲ ἡ Μητρόπολις τῆς Σμύρνης ἐπὶ τοῦ Αὐτοκρά-
τορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ μεταξὺ τῶν Αὐτοκεφάλων λεγο-
μένων Μητροπόλεων (δ). Εἶχε δὲ καὶ Ἐπισκοπὰς ἕξ, ὡς φαί-
νεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Παλαιο-
λόγου τοῦ Γέροντος (ε)

(α) Eckhel. Jon. p. 553. (β) Μαρμ. Ὁξων. Β. σελ. 58. (γ) Ἀποκαλ.
Γ'. (δ) Κωδ. Κουροπαλάτ. σελ. 292. (ε) αὐτ. σελ. 340.

Ἡ καὶ Σέβητοι ἀρχιερεῖς, ὡς καλεομενοῦσαν
ἡνὶ ἡλίου παρμεῖνοι ἐν τῷ τῷ μετὰ τὸ
μνηστεύειν εἰς τοῖς ὁξονιακοῖς
μαρμάρων (β). Β. 553. C. Inc. 7.2.
p. 713)

φανέσατον, ἀφίνοντες τὸν Μέλητα καὶ τὴν Σμύρναν, νὰ ζητῶσιν ἄλλοῦ τοῦ Ὀμήρου τὰ γενέθλια.

§. κγ'. Ἀλλ' οἱ φιλόκαλοι καὶ φιλότιμοι Χῆοι θέλουνσι τὸν Ὀμηρον ἰδικόντων.

„Προβάλλουσιν εἰς μάρτυρα τὸν Βουκολικὸν Θεόκριτον, ὅς τις ὠνόμασε φανερά τὸν Ὀμηρον

— Χῖον ἀοιδόν (α).

„Αναφέρουσιν αὐτοῦ τοῦ Ποιητοῦ μαρτυρίαν

„Οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνι παιπαλοέτῃ (β).

„Προβάλλουσι παλαιὰν φαρμίαν τῆς πατρίδος των, ἣτις ὠνομάζετο ποτὲ Ὀμηρίδαι.

„Δεικνύουσιν νομίσματα τῆς Χίου μὲ τὸν τύπον τοῦ Ποιητοῦ.

„Δεικνύουσιν Σχολεῖον Ὀμήρου, καὶ καθέδραν, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ποιητής.

Ὅλαι αὗται αἱ μαρτυρίαι των καὶ ἂν ἦσαν ἀληθιναί· καί μ' ὅμως δὲν βεβαιώνει τὴν Χίον πατρίδα τοῦ Ὀμήρου.

Ὁ Ὀμηρος λέγει, ὅχι ὅτι ἐγεννήθη, ἀλλ' ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν Χίον.

Ὀμηρίδαι ἦσαν εἰς τὴν Χίον· ἀλλ' οὕτως ὠνομάζοντο ὅχι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ποιητοῦ, ἀλλ' οἱ ἀπὸ Κυναίθου Ῥαψωδοί, οἵτινες ἔφαλλον καὶ ἐδίδασκον τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου (γ). Ἐπειτα καὶ ἀπόγονοί του ἂν ἦσαν, ὁ Ὀμηρος, ὡς μᾶς βεβαιώνει ὁ Ἡρόδοτος, ἢ ὁ ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Ἡροδότου γράψας τὸν βίον τοῦ Ὀμήρου, ὁ Ὀμηρος ἐδίδαξεν εἰς τὴν Χίον, καὶ ἐνυμφεύθη, καὶ ἐγέννησε δύο θυγατέρας, τὰς ὁποίας, καὶ ὑπ' αὐτῶν αὐτοῦ. Πιθανὸν εἶναι οἱ ἔγγονοί του νὰ ὠνομάσθην Ὀμηρίδαι. Δὲν ἦτο ὅμως διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὀμηρος Χῖος. Πολὺ δικαιότερον ἐμπορεῖ νὰ καυχῇ ἢ Σμύρνα διὰ τὴν ἀκόμη σωζομένην ἀρχαιοτάτην οἰκογενεῖαν τῶν Ὀμήρων,

(α) Εἰδύλ. ΙΔ. (β) Ἑρμ. εἰς Ἀπόλ. στίχ. 176.

(γ) Ὁ Κύναιθος ἦτο Χῖος, ἀκμάσας κατὰ τὴν 69 Ὀλυμπιάδα. Ὁ Εὐστάθιος (Ἰλιάδ. Α. 16) καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πινδάρου (Νέμ. Β. στίχ. 1) λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ ἐπιφανέστατος, τῶν ῥαβδῶν ἢ ῥαψωδῶν, οἵτινες συνέρραπτον εἰς τὰς φάδας των τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, κρατοῦντες ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας. Λέγεται δὲ ὁ Κύναιθος ὅτι παρενέβαλε πολλὰς ἰδικούς του στίχους εἰς τὴν ποίησιν τοῦ Ὀμήρου· καί τινες ἀπὸ τούτων ἐπιγεγραμμένους εἰς τὸν Ὀμηρον ὕμνους πολλοὶ κριτικοὶ τούτους ἀπέδωκαν εἰς τὸν Κύναιθον.

Ο' Κάσπαξ ἐφονεύθη πάραυτα ἀπὸ ἑνα Τοῦρκου, καὶ δι' αὐ-
τὴν τὴν αἰτίαν ἐξελθόντες ὁ ναυτικός ἔχλος ἀπὸ τὰ πλοῖα
κατέσφαξαν δέκα χιλιάδας Σμυρναίους, διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι
τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιναυάρχου των. Ο' δὲ Δούξ Ἰωάννης ἀ-
φῆκεν αὐτ' αὐτοῦ διοικητὴν τῆς Σμύρνης τὸν Ἰαλέα Μετά
τινα χρόνον ἐπελθὼν πάλιν ἐκυρίευσεν τὴν Σμύρναν ὁ Τζα-
χᾶς. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος τὸν ἐξέβαλε διὰ τοῦ θα-
λασσοκράτορος Δαλασσηνοῦ· τὸν ἐκατηγόρησε δὲ ἐν ταύ-
τῳ καὶ ὡς αὐτοχειροτόνητον βασιλέα πρὸς τὸν τότε πενθε-
ρόν του καὶ Σουλτάνον Κιλιτζλή Ἀσλάν (σπαθήρη Λέοντα).
Διὰ τοῦτο παροξυνθεὶς ὁ Σουλτάνος, συναφθεὶς μὲ τὰ στρα-
τεύματα τῶν Ῥωμαίων, ὤρμησε κατὰ τοῦ Τζαχᾶ, ἐν ᾧ ἐ-
πολιόρκει τὴν Ἀβυδον, καὶ προσκαλέσας αὐτὸν εἰς συμπό-
σιον τὸν ἐμέθυσε, καὶ τὸν ἐσφαξεν.

§. ιδ'. Ὅλη ἡ μικρὰ Ἀσία ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐρημόνηται
ἀπὸ τοὺς βαρβαρικοὺς πολέμους. Ο' Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ῥέ-
σειλε τὸν Φιλοκάλην νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὰς κατηδαφισμένας
πόλεις^(*) καὶ συνοίκισεν πολλὰς καὶ μεταξὺ τούτων τὸ Ἀ-
δραμύττιον, τοῦ ὁποίου τότε δὲν εἶχε μείνειν μηδὲ ἵχνος.
Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12^{ου} αἰῶνος ἐπόλισεν τελειότερον τὴν
Σμύρναν, καὶ ἀνώρθωσε τὰ ἐρείπια τῶν τειχῶν της ὁ φιλό-
μουσος Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης, ὅστις ἐ-
βασίλευσε κατὰ τὸ 1222. Εἰς ταύτην τὴν ἀνάκτισιν τῆς
Σμύρνης ἐπεσάτει, λέγουσιν, ὁ τότε ἀνθύπατος Θεοδόσιος,
εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέστησαν οἱ Σμυρναῖοι μαρμαρίνην εἰκόνα μὲ
τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα

„Τὸν μέγαν ἐν βουλαῖς Θεοδόσιον Ἀσίδος ἀρχὸν
Εἰκόνι μαρμαρέῃ σήσαμεν Ἀνθύπατον,
Οὐνεκα Σμύρναν ἤγειρε καὶ ἤγαγεν ἐς φάος αὖθις
Ἔργοις θαυμασίοις πολλὸν ἀειδομένην (α).

Εἶχον δὲ τότε τὴν καθέδραν εἰς τὴν Νίκαιαν οἱ Αὐτοκράτο-
ρες τῆς Κωνσταντινουπόλεως· τὴν δὲν Κωνσταντινούπολιν κατεῖ-
χον εἰσέτι οἱ Λατῖνοι. Ο' Βατάτζης πληγεὶς ἀπὸ ἀποπλη-

Γ. 68. καὶ Μιχαὴλ Δούκαν ἱστορ. 7. καὶ Tournefort voyage de Levant.
Lettre. XXI. καὶ Chandler voyage dans l'Asie mineure Tom. 1. Chap. 18.

Τὸν δὲ Τζαχᾶν, Ζαχάτην ὀνομάζει ὁ Ζωναράς· Τζαχατζᾶν δὲ ὁ Γλυκάς.
(*) Ἀνθολογ. Ἐπιγράμμ. βιβλ. Δ.

Chandler l.c.p. 132.

νᾶ υἱόν, εἰμὴ εἰς τὴν χώραν τῆς Μυθολογίας. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἡρόδοτος (α). ἐρμηνεύει τὴν ῥῆσιν ταύτην, ὅτι ἡ Κριθεῖς, ἡ μήτηρ τοῦ Ὀμήρου, τὸν ἐγέννησε πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα.

Γ'.) Πλὴν τοῦ Μέλιντος καὶ τοῦ Ἡροδότου, ἀνώνυμός τις Ἕλλην συγγραφεὺς τῆς ζωῆς τοῦ Ὀμήρου ἀναφέρει μαρτυρίαν τοῦ Πινδάρου, καὶ ὁ Πλούταρχος τοῦ Ἀριστοτέλους (περὶ βίου Ὀμήρου), ὅτι ὁ Ὀμηρος ἦτο γέννημα τῆς Σμύρνης (β).

Δ'.) Μόσχος Βουκολικὸς ποιητὴς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ του εἰς τὸν Σμυρναῖον Βίωνα κλαίει τὴν Σμύρναν, ὅτι ἔχασε τοῦτον τὸν βλασόν της μὲ τόσῃν ζημίαν, μὲ ὅσῃν εἶχε χάσειν καὶ τὸν παλαιὸν υἱόν της τὸν Ὀμηρον,

„Τοῦτο, Μέλι, νέον ἄλγος! Ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμηρος (γ).

Ε'.) Ὁ Στράβων, ἀφ' οὗ ἐμπαρόδως ἀναφέρει ὅτι καὶ οἱ Κολοφώνιοι καὶ οἱ Χῖοι ἀντιποιοῦνται τοῦτον τὸν ποιητὴν, αὐτὸς φαίνεται ὅτι συγκατατίθεται μὲ τοὺς Πλείστους λέγοντας τὴν Σμύρναν Πατρίδα τοῦ Ὀμήρου (δ). Ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺ πρὸ τοῦ Στράβωνος καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου ἀκμάσας Σκύλαξ ὁ Καρυανδινὸς εἰς τὸν Γεωγραφικόν του Περίπλουν λέγει τὸν Ὀμηρον Σμυρναῖον (ε).

ΣΤ'.) Ὁ Πλούταρχος ἐξ ἰδίας γνώμης ὁμολογεῖ τὸν Ὀμηρον Σμυρναῖον (ζ).

Ζ'.) Ὁ Φιλόστρατος μεταξὺ τῶν ἄλλων του εἰκόνων ἔγραψε καὶ καλλίστην τοῦ Μέλιντος εἰκόνα χάριν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ὀμήρου.

Η'.) Πολλὰ νομίσματα τῶν Σμυρναίων φέρουντα τὸν τύπον τοῦ Ὀμήρου, παριστάνουσι τὸ δικαίωμα των περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα των γεννήσεως τούτου τοῦ Ποιητοῦ· διὰ τοῦτο εἶχε καὶ Ὀμηρεῖον, ἡ Ναὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ὀμήρου, καὶ νόμισμα ἰδιαιτέρως παρωνυμούμενον ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ΟΜΗΡΕΙΟΝ (η).

(α) Περὶ τῆς Ὀμήρ. βιοτῆς. (β) Ἀνώνυμ. Περὶ Ὀμήρ. ἔκδ. ὑπὸ Ἰησοῦ Βαρνεσίου. (γ) Μόσχ. Εἰδύλ. Γ. (δ) Γεωγρ. ΙΔ καὶ ΙΒ. σελ. 554.

(ε) Σκύλ. Περιπλ. σελ. 79. Τόμ. Α. συλλογ. Γεωγ. ἔκδοθ. ὑπὸ Ζωσιμαδ. 1807. (ζ) Ἐν βίῳ Δημητρ. καὶ περὶ βίου Ὀμήρ. (η) Στράβ. ΙΔ'.

Κυμαίων μαρτυρεῖ Μητέρα καὶ πατρίδα τοῦ τὴν Σμύρναν ἰδοῦ τὰ ἔπη τοῦ αὐτά.

Οἷη μ' αἶση δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι
 Νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων,
 Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν βουλῇ Διὸς Αἰγιοόχοιο
 Λαοὶ Φρίκωνος (α) μάργων ἐπιδήτορες ἵππων,
 Αἰολίδα ΣΜΥΡΝΑΝ ἀλιγεῖτονα ποτνιανάκτον.

Β.) Ὁ Ὅμηρος ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους συμφώνως μὲς
 Μέλιντος, καὶ Μελησιγένης καὶ Μελησιάνναξ. Ὁ μέλις εἶναι
 Σμυρναῖος· ἔπεται λοιπὸν καὶ ὁ Ὅμηρος νὰ ᾔῃ Σμυρναῖος.
 Ὁ Μέλινς εἶναι ποταμὸς, καὶ ὁ ποταμὸς δὲν ἐμπορεῖν ἀγεν-

Σκαλιγ. ἐπιδασ. εἰς τὰ Χρονικά τοῦ Εὐσεβ. φύλ. 74 καὶ Ἀγῶνα Ὁμήρ.
 καὶ Ἡσιόδ. καὶ Σουίδ. ἐν Λέξ. Μίδας). Ἀλλὰ καὶ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀνα-
 φέρων τινῶν γνώμην, ὅτι τὸ εἰς τὸν Μίδα ἐπίγραμμα εἶναι τοῦ Κλεοβού-
 λου, μαρτυρεῖ ὅτι κοινῶς ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ὅμηρον (βιβ. Α'. κεφ. ζ'). Εἴ-
 ναι βέβαιον λοιπὸν ὅτι ἔγραψεν ὁ Ὅμηρος ὕμνους καὶ ἐπιγράμματα. Τὸ
 ἀνωτέρω ἐπίγραμμα τὸ ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὸ περὶ Ὁμήρ. βιοτῆς.
 Ἐὰν δὲ ὁ Στράβων (βιβ. ΙΒ. σελ. 554) λέγῃ ῥητῶς, ὅτι ὁ Ὅμηρος δὲν
 ἐμνημόνευσεν οὔτε τὸν Μέλιντα, οὔτε τὴν πατρίδα τοῦ Σμύρναν, τοῦτο
 πρέπει νὰ τὸ περιορίσωμεν μόνον εἰς τὸν ἐν Ἰλιάδι κατάλογον τῶν πύλων·
 ἐπειδὴ ἄλλως ὁ μέγας Γεωγράφος δὲν συμφωνεῖ οὔτε μὲ τὸν Ποιητὴν, οὔ-
 τε μὲ τὸν ἑαυτὸν του· εἰς τὸν αὐτὸν παράγραφον λέγει ὅτι ὁ Ὅμηρος δὲν
 ἐμνημόνευσεν οὔτε τὴν Λέσβον, οὔτε τὴν Τένεδον· καὶ ὁμοίως αὐτὸς ὁ
 Γεωγράφος ἀναφέρει τὸν Ὀμηρικὸν ἐκεῖνον σίχον περὶ τῆς Τενέδου

Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις. Ἰλιάδ. Α'. σίχ. 38.

ὡσαύτως καὶ τὴν Λέσβον ὀνομάζει Μάκαρος πόλιν (Γεωγ. Η'.) ὡς τὴν ὀνό-
 μασεν ὁ Ποιητὴς

Ὅσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἔδος ἐντὸς ἐέρχει (Ἰλιάδ. Ω. σίχ. 544).
 Εἶναι ὁμοίως ἀληθές ὅτι οὔτε τὴν Λέσβον, οὔτε τὴν Τένεδον ἀναφέρει εἰς
 τὸν Κατάλογον ὁ Ὅμηρος. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν καὶ διὰ τὸν Μέ-
 λιντα καὶ τὴν Σμύρναν.

(α) Λαοὺς Φρίκωνος ὀνομάζει τοὺς Κυμαίους· ἡ δὲ Κύμη ὀνομάσθη
 Φρικωνίς ἀπὸ Φρικίου ὄρους τῆς Λοκρίδος, ὅπου διατρίψαντες πολὺν χρόνον
 οἱ Αἰολεῖς διέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Ἀσίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Ἀγαμέμνο-
 νος ἀπογόνων, καὶ ἐκτίσαν ἱτὴν Κύμην, εἰς τὴν ὁποίαν συνοίκησαν τοὺς
 πολὺ πρότερον ἀποικισμένους, καὶ ἤδη ὑπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου κεκακω-
 μένους Πελασγοὺς (Στράβ. ΙΓ. σελ. 582 καὶ 631.).

